

Yeni hükûmet programında, Türkiyenin kalkınması için özel sektörden yardım bekliyor...

Demirel — Açıl susam açıl!

7 Milyon liralık yeni DEV çekiliş için

Bu yeni fırsatı kaçırmayınız... 31 Aralık tarihine kadar TÜRKİYE İŞ BANKASINDA hesap açtırarak 7 Milyon liralık yeni DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız. Zengin ve cazip ikramiyeleri kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını TÜRKİYE İŞ BANKASINA yatırınız. İŞ BANKASINDAKİ her 200 liranız için ayrı bir kur'a numarası alırsınız.

Yeni Dev Çekilişte:

60 APARTMAN DAİRESİ
5 ADET 100.000 LİRA
10 ADET 50.000 LİRA
50 ADET 10.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
500 ADET 1.000 LİRA
ayrıca 15 000 adet para ikramiyesi

PARANIZIN.. İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans: 6342—256)

Akbaba
Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 47 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 17 Kasım 1965

İftihar ediniz Paşam!

İKİNCİ Dünya Savaşı, demokrasi cephesinin zaferi ile bitince, tek partili ve millî şefli Türkiye'yi, çok partili demokratik hayata kavuşturmak şerefi sizindir paşam, iftihar ediniz. Bu hayatın ilk denemesinde, C.H.P. iftihar edilecek bir seçim yapmadı ama, yine iftihar ediniz!

1950 sandıklarından çıkan oyların açık sayımı ile beliren sonuç yine sizin zaferinizdir. Partinizi iktidardan düşüren bu zaferle de iftihar ediniz!

Demokratik hayata, onun varlığını, onun sağlığını koruyacak müesseseleri kurmadan girmek suçluluğunu, tarih, elbet partinize ve bir sözü iki olmıyan onun liderine yükleyecektir. Geçen on yılın acı ve karanlık akımı, acı ve karanlık sonucu ne olursa olsun yine iftihar ediniz paşam!

Ama asıl büyük iftiharı, siyasî talihiniz size 1965 de sunuyor. Politikanın fettan elinden tattığınız bu yudumlar, size ömrünüzün en mutlu keyfini vermiyorsa, sahiden şaşarım paşam!

Karşınızda bir Başbakan var: Kırk bir yaşında...

Düşünüyorum: Siz de Başbakan olduğunuz gün kırk bir yaşındaydınız.

Büyük Frédéric'in **«Haşmetlû tesadüf hazretleri»** diye övdüğü böyle güzel tesadüfler vardır tarihte...

Yalnız çok muhterem paşam, aranızdaki bu yaş beraberliğinden başka sizleri iktidarın başına getiren nedenler arasında bir yakınlık bulamayız.

Siz, Başbakanlığa nereden geldiniz sayın İnönü?

Demirel'in vakitsiz dökülmüş saçları gibi, sizin de vakitsiz ağarmaya başlamış saçlarınızda barut kokusu vardı. Çizmelerinizden, Garp cephesinin tozunu, toprağını silmeden Lausanne'a gitmiştiniz.

Politikanın baş koltuğuna, işte bu iki cephenin zaferinden geçip oturdunuz!

Sonra?.. Sonra bir Mustafa Kemal vardı sizin sağınızda, sizin solunuzda, sizin önünüzde, sizin arkanızda.. Şu sizin, Lausanne'ın yıpratıcı günlerinde kendisine, gönül tellerinizden çektiğiniz telgrafta:

«Her dar zamanımda Hızır gibi yetişirsin. Dört beş gündür çektiğim azabı tasavvur et. Büyük işler yapmış ve yaptırmış adamsın. Sana merbutiyetim bir kat daha artmıştır. Gözlerinden öperim pek sevgili kardeşim, aziz şefim.»

Dediğiniz, eşsiz Mustafa Kemal!

Süleyman Demirel kim?..

Bir savaş kahramanı mı?.. Hayır. Başarılı bir sulh anlaşmasına imza atmış ünlü bir politikacı mı?.. Hayır. «Her dar zamanında Hızır gibi» imdadına yetişen bir dâhinin elinden tuttuğu bahtiyar mı?.. Hayır. Kendi meslek çevresinde şöhret yapmış bir mühendis!

İşte bu genç adam, ansızın, A.P. nin büyük kongresinde, doğudan, batıdan, güneyden, kuzeyden gelmiş bini aşkın delegenin gözlerini, sihirli bir yıldız pırıltısı ile kamaştırdı ve partisinin başına geçti.

Ama hâlâ meçhul adamdı... Adalet Partisi delegelerine kendisini kabul ettirmek, vatandaş çoğunluğuna kendisini kabul ettirmek için yetmezdi elbet.

Mühendis Demirel, bu Millet Meclisi dışındaki genç adam, oturdu, düşündü, ölçtü, biçti, hesabını yaptı ve sizi iktidardan düşürdü!

Artık vardı. Kendisini kabul ettirmişti artık...

Hücum, iftira, hakaret, aylarca bir cehennem yağmuruna tuttu onu...

O, ağızlardan, kalemlerden, fırçalardan fırlayan bütün okların, granit karaktere çarptığından habersiz, yürüdü...

Kendisinden başka kimsenin ummadığı seçim sonucu, bu çelik sinirli hesap adamının zaferidir.

Şimdi, Büyük Millet Meclisinde onun programını dinledikten sonra, her gece, radyo başında tartışmaları izliyorum...

O şimşek şimşek hırslı, kültür ve kürsü adamı Turhan Feyzioğlu, demokrasinin Büyük Millet Meclisine armağanıdır. İftihar ediniz paşam!

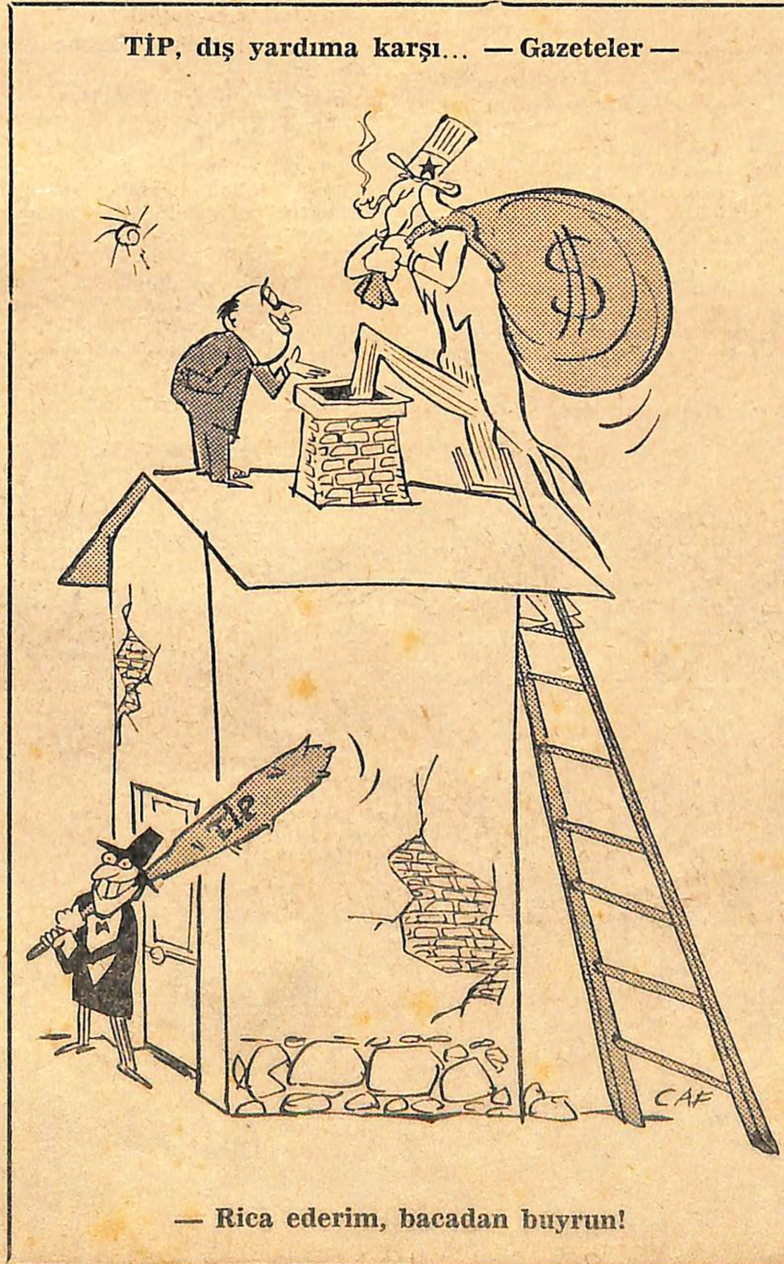
Turhan Feyzioğlu'na karşı, programı, dünya kalkınışından örnekleri kılıç kılıç çekerek savunan profesör Aydın Yalçın, fikir ve politika Kırkpınarının yenilmezlerinden biri olacağını daha ilk tutuşmada gösteriyor. Onunla da iftihar ediniz paşam!

Nihayet, karşınızda, kırk iki yıl önceki başvekil İsmet paşanın yaşıtı Başbakan Süleyman Demirel var. Siz, başvekâlet odasına ayak basarken, o henüz dünyaya ayak basmamıştı...

O, sizin getirdiğiniz demokrasinin memlekete kazandırdığı adamdır. Demirel ile yalnız iftihar etmeyiniz. Onda, yılların gerisinde kalmış kendi gençliğinizi de görerek, biraz da seviniz onu paşam!

Yusuf Ziya ORTAÇ

TİP, dış yardıma karşı... — Gazeteler —

— Rica ederim, bacadan buyrun!

aziz NESİN

BEN AVRUPADAYKEN...

Türk usulü öpüşmek!

O GÜN akşam, Moskova'dan tirenle Helsinki'ye gidecektim. Moskova'da sıcak bir dost çevresi edinmiştim. Helsinki'ye gideceğimi duyan dostlarım, daha sabahtan kaldığım Ukrayna otelindeki odama gelmeye başlamışlardı. Her gelen dostun elinde bir şişe vardı. Kimisi de iki şişeyle geliyordu.

Aklımda yanlış kalmadıysa, daha doğrusu, o gün aklım başımda kaldıysa ilk gelen bir şişe şarap getirmişti. Günü şarapla açmıştık. Enfes bir şaraptı bu. Biz iki kişi şişedeki şarabı yeni bitirmiştik ki, elinde votka şişesi başka bir dost geldi. Şarap içtiğimiz dost, işi olduğu için, bana iyi yolculuklar dileyip gitti. Sonradan gelen dost votka şişesini açıp bardaklarımızı doldurdu.

— Şerefinize!

— Sağlığınıza!

Evet, bakın, burası iyice aklımda, daha şişedeki votka bitmeden başka bir dost çıkageldi. İyice aklımda, çünkü üçüncü gelen dostla birlite konyak içtiğimizi çok iyi hatırlıyorum. Ama ondan sonra daha ne türlü içkiler içtiğimi ayırt edemiyorum. Yalnız bir ara Ukrayna votkası içtiğimi çok iyi biliyorum. Bir insanın Ukrayna votkası içip de, bunun tadını ömrünün sonuna kadar unutması olanaksızdır. Ukrayna votkası sarımtırak kırmızımsı bir renktedir; çünkü şişenin dibinde zehir acısı üç-dört tane yuvarlak kırmızı biberlerden bulunur.

— Şerefinize

— Şerefinize

O biberli Ukrayna votkasından bir yudum alır almaz, dudaklarımın birden kabarıp şişdiğini anladım. Ama nasıl bir kabarma biliyor musunuz, hani ateş üstündeki kızgın tadavaki yağa, karbonatlı hamur konulunca, nasıl birdenbire kabarırsa işte öyle... Dudaklarım o kadar kabarıp şişti ki, daha çok da alt dudağıma sahip olamadığımdan, çenemin üstüne bir sosis gibi sarktı. Bir türlü alt dudağımı toparlıyamıyor ve iki dudağımı birleştiremiyordum. Elimde olmadan alt dudağım aşağı sarktığından, içimden yerçekimi kanununa sövüp duruyordum. Yalnız dudağım kavrulsa iyi... Ukrayna votkasının geçtiği bütün sindirim organlarımı hissettim, içimi bir alev sardı. İşte o acıyla:

— Yandım!.. diye bağırmışım.

Dostum boşalan kadehimi doldurdu. Kendi kadehini kaldırıp:

— Şerefe! dedi.

O «şerefe!» derken, ben elimle ağzımı yelliyerek:

— Aman yandım, su yetiştirin, su verin! diye seslendim.

Dostum:

— Su büsbütün yakar, dedi, içinizin yanmasını söndürmek için, üstüste yine bundan içeceksiniz...

Odama başka dostlar da gelmişti.

— Arkadaşlar, dedim, çok affedersiniz, bu içtiğiniz nedir?

— Ukrayna votkası.

— İyice biliyor musunuz böyle olduğunu? Sakın bir yanlışlık olmasın?

— Biz her zaman içiyoruz.

Bana içtiğim sıvı, aptesane mermerlerini temizledikleri kezzap ya da tuzruhu filân gibi bir şey geldi. Sindirim organlarımı bura bura içime inen Ukrayna votkası, indiği son dip noktayı sanki delecekti.

Gözü yumup ikinci kadehi de yuvarladım. Evet, üçüncü kadehte, o ateş, o acı kalmadığı için:

— Doldurun! dedim.

İçkisever değilimdir. Hani övünmek gibi olmasın ama, içince de içerim, çok içkicileri yarı yolda bırakırım. Ama bu kadar da değişik içki karıştırılmaz ki...

Her yeni gelen dostum, benim kendisinden önce daha neler ve ne kadar içtiğimi bilmediği için, yalnız kendileriyle içtiğimi sanıyorlar ve getirdikleri şişeyi benimle birlikte içip gidiyorlardı. Ama beni hiç yalnız bırakmıyorlardı. Bir önce gelen, kendisinden sonra gelene beni devir ve teslim edip öyle gidiyordu.

Biliyorum, en iyisi hiç içmemek. Ne diye o kadar içtiğim için, şimdi siz beni kınıyorsunuzdur. Ama elde olmayan durumlar vardır. Moskova'dan ayrılacağım gün, bir dost elinde şişesiyle gelmiş.

— Şerefe! diyerek kadehini kaldırıyor.

Hele benim gibi yumuşak yüzlü insan, zehir olsa içer. Uymamak, çiğlik olacak. Böyleyken, artık akşama doğru, hamlığı da göze alıp:

— Çok içtim sizden önce, artık içmiyeceğim... dediklerim de olmadı değil.

Ama onlar:

— Canım, son günümüz. Kimbilir bir daha ne zaman görüşeceğiz. Karşılıklı bir kadeh... diyorlar.

Yeri gelince hiç dayanılmaz, fıkrayı anlatmalı. Efendim, bir zamanlar ömrünü kötü yollarda geçirmiş bir kadıncağız yaşlanınca tövbe edip o biçim yollardan elini eteğini çekmiş, evceğizine kapanmış. Günlerden bir gün, yolda karşılaştığı eski sürtük arkadaşlarından biri:

«Arkadaşlarla bir âlem yapacağız, hadi sen de gel, eğlenirsin!» demiş. Kadın «Benim artık o taraklarda benim yok!» filân demişse de, eski kapı yoldaşı, «Canım, sen içmez, bir yanda oturursun, eski arkadaşlarını görürsün...» diye üsteleyince kadın da gitmiş, bir yana çekilip oturmuş. Bu kadın da zamanında çok güzel çiftetelli oynarmış. Kafayı çeken eski arkadaşları «Hadi çiftetelliye!» demişlerse de kadın hiç oralı olmamış. Derken kadehi uzatmışlar. «Hadi, bi tek canım, içiver...» İçmese çiğlik olur diye, ilk kadehi yuvarlamış. İlk kadehi içince, arkadaşları koluna girip oyuna kaldırmışlar. Kadın çiftetelliye başlamış ama, içinde de bir yandan günaha girmek korkusu olduğundan, bir sağa bir sola göbek attıkça içinden «Allahım günah yazma, Allahım günah yazma!» diye yalvarırmış. Oyundan sonra bir kadeh daha sunmuşlar. Bu sefer o kadar zorlanmadan içmiş. «Hadi oyuna!» Yine pek o kadar nazlanmadan çiftetelliye başlamış. Ama günah işlediğini ve Allah'ın da affetmiyeceğini bildiği için, hiç olmazsa günahın birazını kurtarmak için, sağa göbek attıkça «Allahım bunu yaz!», sola doğru göbek attıkça da «Allahım, bunu yazma!» diye yalvarırmış. Oyun bitip yerine oturunca, artık coşan kadın: «Getirin ulan, doldurun kadehi!» diye bir nara patlatıp, çalgıcılara «Bahriye çiftetellisi vurun!» demesiyle ortaya fırlayıp parmaklarını şaklatmaya, göbek atmaya başlamış. Artık iş işten geçtiği, nasıl olsa günaha girdiği için, bir sağa bir sola göbek attıkça, bir yandan da «İster yaz, ister yazma! İster yaz, ister yazma!..» demiş.

Efendicağızıma söyliyeyim, ben o mor-penbe Kiyef şampanyasını, üstüne de Gürcü konyağını içince, ondan sonrasını artık hayal meyal ansıyabiliyorum. Bir keresinde:

— Artık yeter! diye el kaldırdımsa da:

— Aman, sen ne yapıyorsun, dediler, bu sergilerde onsekiz altın madalya, altı nişan kazanmış dört yıldızlı halis Gürcü şarabıdır ki, bu şarabı reddetmenin büyük günahı vardır.

— Dört yıldız, onsekiz madalya, altı nişan... Yahu, bu şarap mı içeceğiz, yoksa mareşal mı?

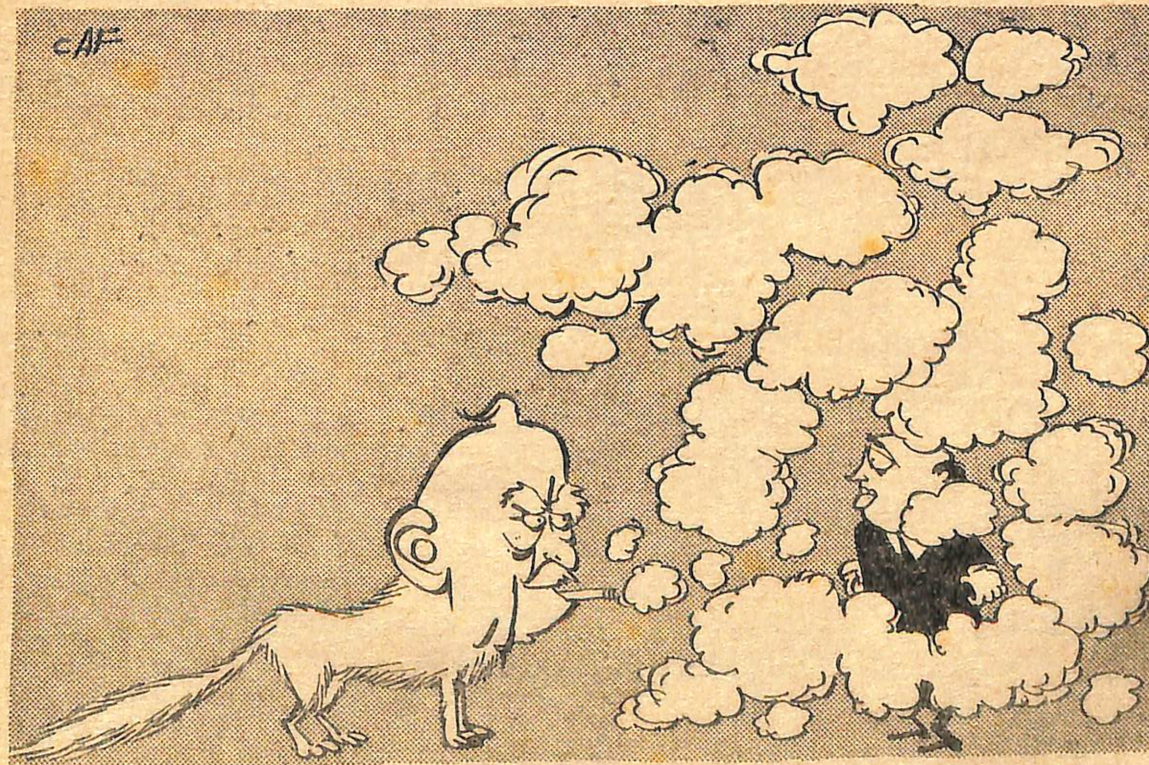
Ve sabahın dokuzundan akşamın dokuzuna kadar içtik. Ben dut olmuşum, silkeleyenin eline düşeceğim.

Otelden nasıl çıktığımı ya da çıkarıldığımı, istasyona nasıl getirildiğimi hiç bilmiyorum. İstasyona gelince, besbelli serin havanın çarpmasıyla biraz toparlandım. Toparlanır toparlanmaz da:

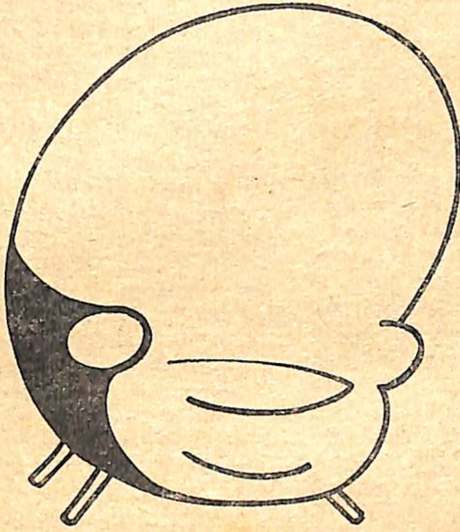
— Ben sarhoş değilim! dedim.

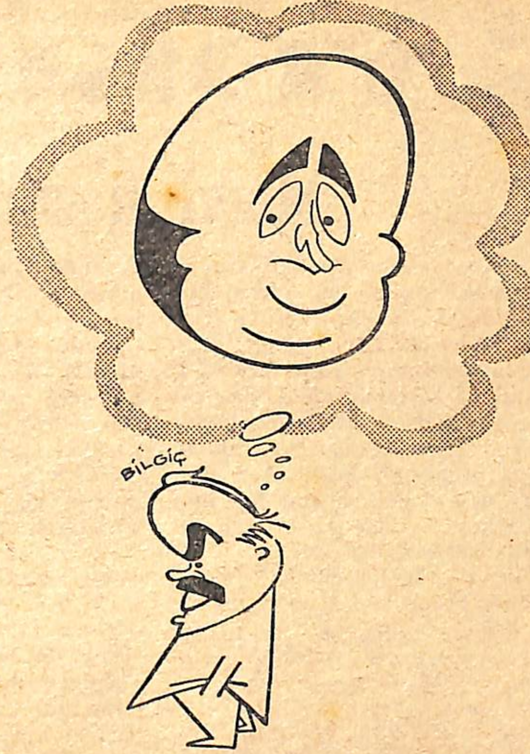
Biz Türkler böyleyizdir. (Yabancılara söylüyorum tabii.) Bizde içip içip sarhoş olmak, birçok başka ülkelerde de bir kadeh içip sarhoş olmamak çok ayıptır. Onun için biz içeriz, içeriz, içki masasının ayakları dibine yere seriliriz, ama yattığımız yerden «Sarhoş değilim, sarhoş değilim!» diye sayıklarız. Oysa gördüğüm başka ulus insanları böyle değil. Onlar «Sarhoş olmıyacaksam, ne diye içtim!» mantığıyla, sarhoş olmamayı ayıp sayıyor, herkes görsün diye sokak kaldırımlarına kalıp gibi uzanıyorlar. Biz sokakta içer, sarhoşluğumuzu kimse görmesin diye eve kaçarız, onlar evde içip sarhoşluklarını herkes görsün diye sokağa fırlıyorlar.

İnönü sigaraya başladı. — Gazeteler —

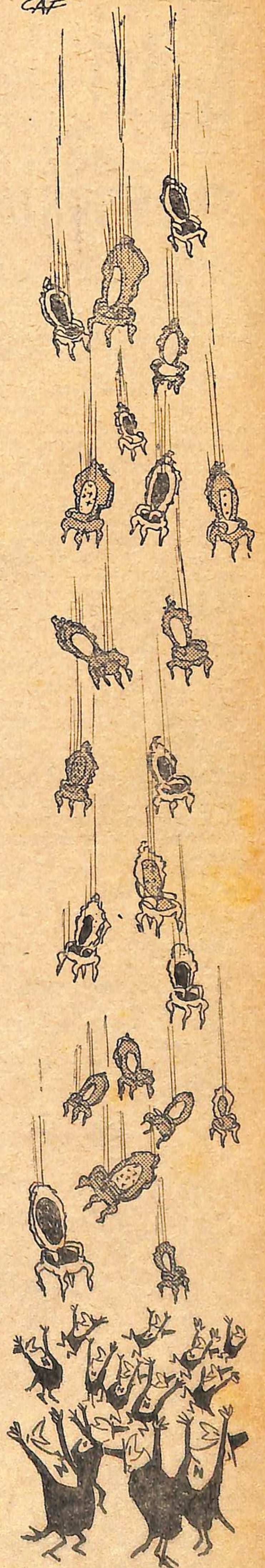
Kurt, dumanlı havayı sever!

Yazısız

S. Bilgiç yeni kabineyi kudret helvasına benzetti. — Gazeteler —

Kudret helvası!

Her neyse... «Ben sarhoş değilim» deyip dururken, uğurlamaya gelen dostlardan biri:

— Ne diye ilân ediyorsun, halinden belli... deyince sustum.

Tiren nerdeyse kalkacak. Sekiz erkek, iki kadın arkadaş, eksik olmasınlar, beni uğurlamaya gelmişler. Erkekler başta, kadınlar sonda sıradalar. En baştaki erkekle sarıldık, öpüşeceğiz. Ama adamın boyu uzun, normalden uzun. Benim boyum da kısa, normalden kısa. Öpüşebilmek için bir türlü adamla yüzlerimizi denk getiremiyoruz. Neyse, ben ayak burunlarımın üstünde yükseldim, o belini eğip alçaldı, yüzlerimizi birbirine yanaştırdık. Ama... Ne oluyoruz? Biz adamla dudak dudağa geldik. Yahu, bu ne iş? Hiç erkek erkeğe dudaktan öpüşür mü? Şöyle böyle değil canım, birbirimize iyice yapışmışız. Ben bu durumdan kurtulmak için bir iki silkelenip debelendimse de adam gayetle iri ve kuvvetli olduğundan, uzun kollarıyla bedenimi iyice sarmış sarmalamış, ondan kopup kurtulmamın olanağı yok. Bir zaman sonra kendiliğinden beni bırakınca, ben elimin tersiyle dudaklarımı silip kurulamaya çalışırken, sırada ikinci olan beni kaptı, birbirimize yine dolandık, ama yine dudak dudağa... İçimden «Herhalde çok sarhoşum da, adamın yanağını tutturamadım, yanlışlıkla dudağına yöneldim, ayıp oldu...» diyorum. Nasıl olduysa ikincisinden boşalıp kurtuldum. İçimden «Aman dikkat, bu sefer yanımı yönümü şaşırmıyayım» diyorsam da, üçüncüsüyle de dudak dudağa geldik. Evet, ben yanakla dudağı ayırt edemiyecek kadar sarhoşlamışım demek... Öbürüyle kapıştık. Ben gayet dikkatle adamın sol yanağına doğru bir hamle ettimse de, boşlukta havayı öpmek zorunda kaldım, sonra sağ yanağını nişanladım, yine havayı öptüm. Akadaş, yüzümü yakalayıp dudaklarına doğru çekti, ben çırpınıp kurtuldum ve:

— Affedersiniz, bu nasıl öpüşme anlamadım, dedim, siz böyle mi öpüşürsünüz?

— Evet, dediler, Rus usulü öpüşme böyle dudak dudağadır.

— Kadın erkek hep böyle mi öpüşürsünüz?

— Evet. Siz nasıl öpüşürsünüz?

— Türk usulü öpüşmek böyle değil. Biz bir sağ yanaktan, bir sol yanaktan öpüşürüz. Onun için demek, ben sizin yanaklarınıza hamle ettikçe dudaklarım boşluğa gidiyor.

Ruslardan biri sordu:

— Kadınları neresinden öpersiniz?

— Kadınına göre. Kimisi var her yanı öpülesi... Ben bu Rus usulü öpüşmeyi beceremiyorum...

Dememle birden sonda duran iki güzel kadını görmez miyim? Yahu ben ne yaptım? Onca erkekle dudak dudağa öpüştüm de, sıra güzel kadınlara gelince mi aklım başıma geldi? Birden toparlanıp:

— Ama, dedim, mademki burası Moskova, biz yine Rus usulü öpüşmeye devam edelim.

Sondaki iki kadının hatırı için öyle de yaptım. Sıra kadınlara geliyor. Ben artık, kuzunun dolayında dolanan aç kurt gibi yalanmaktayım. Sıra geldi kadına. El ayalarımı birbirine sürtüp tam hazırlanırken, güzel Rus kadını arkadaş:

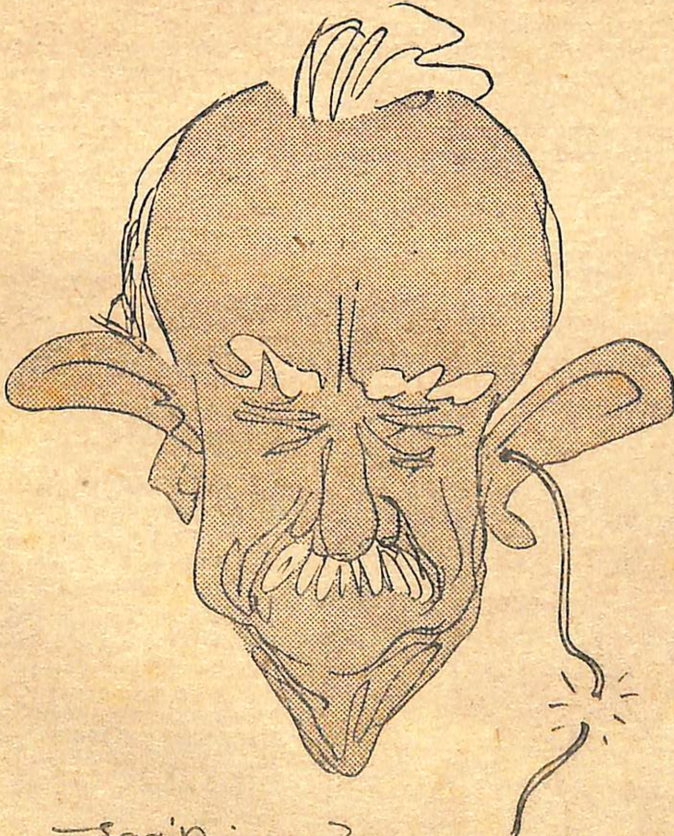
— Biz, dedi, Türkleri de, Türk geleneklerini de çok seviyoruz; onun için bir Türk yazarı misafirimizle Rus usulü öpüşmek saygısızlık olur, Türk usulü öpüşelim en iyisi...

— Olmaz canım, neden saygısızlık olurmuş...

— Olur, olur... Türk usulü öpüşelim...

İki elim yanıma sarkıverdi. Bir sağ yanaktan, bir sol yanaktan ama, öyle bozulmuşum ki hiç tadını alamadım. Onca erkekle dudak dudağa öpüştük de sıra o güzelim kadınlara gelince... Siz bendeki şansa bakın.

Aziz NESİN

İnönü seçimi niye kaybetti!

BİZİM YOKUŞ

Meral Nesin

İTALYAYA gitmiştim. Bir sabah, Romada kaldığım Grande Hotel'de kahvaltı yaparken telefon çaldı. Yalnız çalmadı, açınca Türkçe konuştu: Münir Hayri Egeli idi karşımda...

Cine-Cita'da rejisörmüş. Yıllar yanıltmıyorsa «Cem Sultan»ı çevirtiyordu. Bir otomobille İtalyan Hollywood'una gittik...

Orada gördüklerimi yazmıştım küçük küçük...

Bir gün, Çorum'dan bir mektup geldi, bir genç kız mektubu. Adı Meral'di bu kızın. Liseyi bir ay sonra bitiriyordu. O yaştakilerin tatlı hayalleri içindeydi. Benim Roma mektuplarımı okumuştu. Münir Hayri'ye yazacak, Cine-Cita'ya gidecek, beyaz perde yıldızı olacaktı.

Bir iyilik istiyordu benden. Bu iyilik, Münir Hayri'nin adresi idi.

Kendisine cevap yazdım, tatlı, acı karışık bir cevap: bir iyilik edecek ve Münir Hayri'nin adresini vermiyecektim ona!

Mektubuma karşılık geldi Meral hanımdan: teşekkür ediyordu. O da hevesinin çocukça olduğunu anlamıştı. Ama şimdi başka bir isteği, ciddî bir isteği vardı: İstanbula gelmek!

Daktilo biliyordu, tashih biliyordu, vilâyet gazetesine yazılar yazmıştı, matbaa havasını biliyordu.

Peki, dedim ve Meral, bavulu elinde geliverdi bir gün!

Güzel, sevimli bir kızdı. Elmacık kemikleri çıkık, şahsiyetli bir yüzü, zekî bakışları vardı..

Müessese müdürümüz Ahmet Koçer'in odasına bir masa, bir yazı makinası koyduk ve Meral'i oturttuk. Bizim Ahmet Bey eşi az bulunur insandır: İyi kalpli ve tertemiz ahlâkıyla.. Onun odasında Meral sigortalıydı!

Meğer ben Çorum'dan Akbaba'ya sekreter değil, Aziz Nesin'e gelin getirmişim: Üç, beş ay içinde anlaşıp evlenmeğe karar vermesinler mi?

Mizah edebiyatındaki yaklaşılmaz başarıları dışında pısırığın biri olan bizim Aziz bunu nasıl becerdi, hâlâ şaşarım...

Meral Nesin

Yüzük yaptıracaklar, ev tutacaklar ve eşya alacaklardı taksitle! Bu «taksitle»yi bir mizaç işareti olsun diye yazdım: bizim Aziz Nesin taksitle alış verişe bayılır... Hani evde iki buzdolabı var diyelim, eğer bir açıkgöz çıkar da taksitle teklif ederse üçüncüyü bile almak ister, ama korkusundan alamaz!

Meral, hayatında yalnız kocasını taksitle aldı... Anlatayım:

Ben, 1923 denberi her yaz Büyükadaya giderim. Anadolu Kulübünde birkaç ay, yemek lâfı etmeden, hizmetçi suratı çekmeden yaşamanın mutluluğunu tadarız. Haftada üç gün inerim Akbaba'ya.. Ama iş çok olursa, bir gece apartımanda kalır, ertesi sabah erkenden masamın başına koşarım... O yaz da böyle olmuştu bir gün. Şehirde kalmıştım, geç saatlerde Köprüyü yürüyerek geçtim, erguvanlaşan Haliç'i seyrederek... Beyoğlu caddesi sinirliydi o akşam: ellerinde bayraklar, Atatürk'ün resimleri, öfkeli insanlar, ellişer, yüzer kişi elele, omuz omuza, Taksim'e doğru akıyorlardı. İtfaiye arabaları dizilmişti yol kenarına, atlı polisler dolaşıyordu nal şakırdatarak...

Abdullah Efendi'de hafif bir yemek yedim. Apartımana gidip yatacaktım hemen.. Bir de sokağa çıktım ki, vay, vay, vay... Ana-baba günü: vitrinler taşlanıyor, camlar kırılıyordu..

Ne otomobil vardı, ne otobüs. Kıyıdan kıyıdan, duvarlara sinerek yürümeye başladım...

Harbiye'ye geldim ki, yol kesilmiş. Süngü takmış bir asker önledi adımlarımı:

— Yasah!..

Gece... Dur, durulmaz. Dön, dönülmez. Bütün sıcaklığımla baktım karşımdaki yağız delikanlıya:

— Oğlum, bende yıkıcı, kırıcı, çapulcu suratı var mı?.. Nah, işte evim.. Şu, soldaki ağacın yanında.. Oraya gidiyorum.. Kapıyı açıp gireceğim içeri..

Esmer yüzünde beyaz, iri dişleri öyle tatlı, öyle iyi güldü ki...

— Peki amca, dedi, geç...

Ertesi sabah, kaldırımlara serilmiş kumaşlar üstünde dönen tekerleklerle Akbaba'ya geldim.

Aziz Nesin yoktu. Akşam, onu görmeden döndüm Adaya..

Ertesi gün telefonla aradım, gelmedi dediler. Daha ertesi gün haber aldık: Aziz Nesin'i tevkif etmişler!

Neden? Niçin? Neye?.. Nedeni, niçini, neyesi yok.. Madem ki adı polisin defterine geçmiştir ve madem ki hükûmet suçlu arıyordur, ona: «Sen bir kere gel» diyeceklerdi!

İşte 6-7 Eylül için de suçlu aramaya çıkınca böyle yapmışlar, gel demişlerdi ona...

Son derece üzgündüm bu çirkin haksızlığa... Hiçbir şeyden haberi yoktu Azizin. Kalbi, yeni bir ev kurmanın çocuksu sevinci içindeydi. Tatlı yarınlar düşünüyordu Çorum'dan getirdiğim gelinle geçirecek... O gün de benimle beraberdi akşama kadar Akbaba'da...

Bir eski subaydı... Bir eşsiz yazardı. Bir yaralı adamdı. Her şeye lâyık, ama lâyık olduğu hiçbir şeye kavuşmamış bir yaralı adam!

O, Türk mizahına şaheserler veriyordu. Ama onun da babası olan devlet baba ona hür insan olmak hakkını bile vermiyordu.

Haberi olmadığı bir ayaklanmadan, en kolay suçlu diye onu yakalıyordu polis.. Onu tıkıyorlardı deliğe!

Ama ne delik, ne ıslak, ne karanlık delik!

Bir kurtarma yolu bulabilir miyim diye sağı, solu yokladım, nafile.. Sıkıyönetim vardı İstanbulda, bütün kapılar kapalıydı.

Bir gün, bir mektup aldım Azizden. Ateş olsa bu kadar yakmazdı insanı: benden iki altın halka istiyordu, bir ziyaret gününde, tel örgü arkasından Meral'le nişanlanmak için!

Aradan aylar geçti, iki ay, üç ay, dört ay...

Nihayet bir gün Namık Argüç Paşaya telefon ettim, kendisini ziyaret ricasiyle.

Galiba Davut Paşa kışlasındaydı. Pek nazik karşıladı beni. Emireri kahve getirdi. Havadan, sudan konuştuk bir süre.. Sonra, yüzüm, sesim, tavrım son derece ciddî, sordum:

— Paşam, beni tanır mısınız?

— Elbet, dedi, her hafta okurum, her hafta...

— Bana inanır mısınız?

Belli belirsiz bir duraklad:

— İnanırım..

— Öyleyse ben size söyleyim ki Paşam, dört aydır zindan hayatı süren Aziz Nesin'in 6-7 Eylül olaylarından hiçbir haberi yoktur.

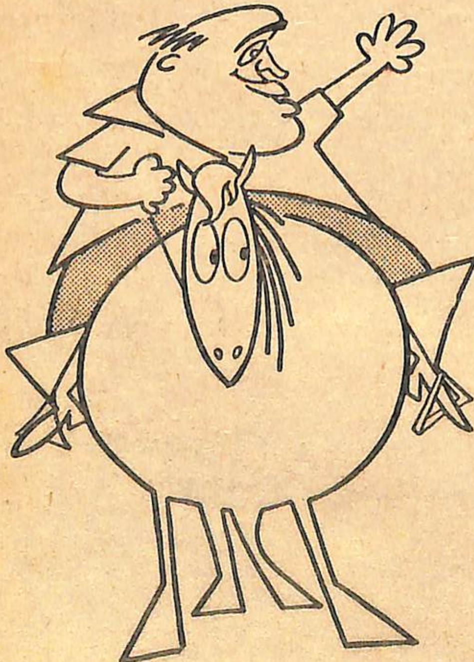
Sesi tok, yüzü sert, elini masaya koydu:

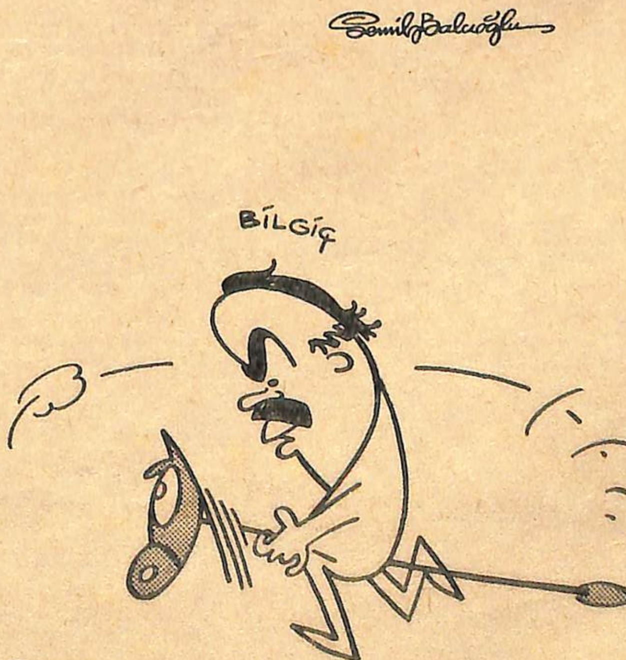
— Size söz veriyorum, şimdi dosyasını getirtip okuyacağım...

Sözünde durdu general Argüç, getirtti, okudu ve beni ertesi gün, vilâyet karşısındaki jandarma dairesinde kurulan sıkıyönetim mahkemesine şahit çağırdılar. Önce yemin ettim, sonra bildiklerimi söyledim... Daha sonra Aziz kurtuldu!

Ama hemen eklemek isterim: ben gitmesem de, söylemesem de kurtulacaktı elbet. Belki bir gün, belki bir hafta sonra...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

ANKARA MEKTUBU

Kabinenin ilânından sonra..

BİZ gazeteciler kumuz, onlar politikacılar, sel... Çok çiğnenmiş bir kum... ve bütün «kumluğumuzla» yeni gelenlere bakıyoruz.

Koltukların maroken lâcivertliğini yeni vücutlar dolduruyor!

Eski kaderimiz, (merhaba kader) yeni ellerde!

Sadece politik ömrü 43 senelik İsmet İnönü yerini, bütün ömrü o kadar tutmıyan Demirel'e bırakmış... Son derece muzaffer, son derece ciddi, kürsüye çıkıp, durmadan yazan durmadan çizen bir Demirel'e...

Bu durmadan yazma çizme, bir nevi kara gözlük rahatlığı veriyor ona, bu bir yeni havada yerleşme tutumu. İnsanoğlu zaman geçmeden rahaaat kurulamıyor ki...

Tutum, fikir bir yana, hiçbir an «rahatı kaçmamış» eski Başbakan Ürgüplü'ye, Demirel'i tercih ederim, bir kere rahatı kaçacak diye... Hakkında hikâyecikler dolaşmağa başladı. O da çocukluğunda, Millî Birlikçilerimiz gibi «Beyaz Zambaklar diyarında»yı okur okur ilhamlanırmış. Orda bir vatan kurtarıcısı varmış Salin adında. Hep bir Salin olmak istediğini söylermiş yakınlarına. Şimcik oldu işte!...

Bu Meclis, esaslı Meclis, bu toplumun bütün karmaşıklığını taşıyor: Orda bir ağa, şurda bir 27 Mayıs zede, ötede bir fikir işçisi...

Nereden, nereye?.. Hayat ne kadar çalkantılı şu memlekette. Her dakika «alt üst»lerle dolu!

Hoşnutsuzlar :

MECLİSTE üç türlü hoşnutsuz var:

Biri İşçi Partisi hoşnutsuzları, «par principe» hoşnutsuz. İlk gününde öyle bir giriş yapmışlardı ki, geleceğin temsilcileri, gideceğin hâkimleri, devletin karşısına dikili dikiliveren bir avuç fedaî... Bütün bunlar vardı rötarlı girişlerinde... Ben AP. olsam, tüm ayağa kalkar alkışlarım. Alkışlarım yahu! Bir kere dramı bozan alkış kadar hiçbir şey yok... Ondan sonra mizah öldü mü?... Kimseciklerde bir dirhem mizah yok ki ...Koskoca AP. de «bir avuç fedai»ye, bir avuç fedaî gözüyle bakıyordu... Ürküntüyle! Yumuşaklığını C.H.P. ye harcıyacağına onlara harcayın!..

İkinci cins hoşnutsuzlar C.H.P. liler Onlar sadece hoşnutsuz değil, ayrıca şaşkın. İlk gündenberi veryansın edemiyecek kadar şaşkın âdet üzere.

AP. şimdilik, Napoleon'un karşısında, Aleksandr ordularının tâbiyesini kullanmakta. Çekilme var, direnme yok, sertleşme yok. C.H.P. de bu yumşaklığa altı okunu bir türlü saplıyamıyor; Nasılsın altı ok, pasının altında?...

«Seçimini kurtarmış» Ali İhsan Göğüş, Kâmuran Evliyaoğlu bile dertli dertli dolaşıyorlar. Daha dert görmediniz evlâtlar!.. Daha dert görmediniz. Azcık görmenizi isterim...

Üçüncü cins hoşnutsuzlar en önemlileri: AP. nin içinden... «Ne zayıf kabineeee... Ne zayıf kabineeee»lerinden geçilmiyor. Değil ahbaplar. Kabine herhangi bir kabineden zayıf değil. Herbiriniz içinde olsaydınız devleşirdi amma ve lâkin kısmet değilmiş... İşçi Partisi bile hoşnutsuz AP. lilerden daha az hoşnutsuz: «Ne zayıf kabineeee»nin «eeee»lerinin üçünü kırpın!.. Bilmem kendi kendilerini bekliyorlar mıydı amma, her şeyi bilen herkes, Celâl Ertuğ'u bu kabinede bekliyordu. Bekler, bekler...

İsmet Sezgini bekliyordu. Bekler, bekler...

Settar İlkseli bekliyordu. Bekler, bekler...

Settar İlksel için, gene her şeyi bilen herkes, «Onun tabiî hakkıydı, onun tabiî hakkıydı» diye çığırıyor. Tabiî hak ne demek? Gayritabiî hak ne demekse...

Hoşnutsuzlar arasında gördüklerimi diyemem. Yalnız bir bilmece vardır: «Sarıdır safran gibi»... diye başlar. Nasıl biter bilmiyorum. İşte yüzleri, o renktekiler hoşnutsuz. Bunca sararıp solmayın beyler. Tahammülümüz yok sararıp solmanıza. Bu bir ihtilâl kabinesi... Evet yumuşaklık ihtilâli kabinesi... Sivrilerin zamanı gelince, sivriliğiniz kalırsa o zamana kadar, siz de kabineden olursunuz!...

Ne, Bilgehan zayıf mı?...

Nihad Kürşad, iyi değil mi?

Çağlıyangil, umur görmemiş mi?...

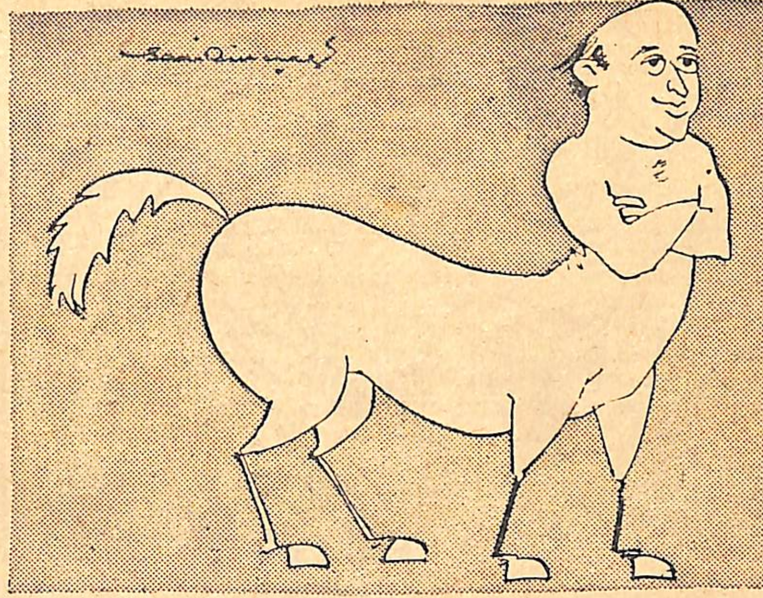
Kriter ne zayıflılıkta veya kuvvetlilikte?...

«Benim dahil olmadığım kabine zayıftır mı»?...

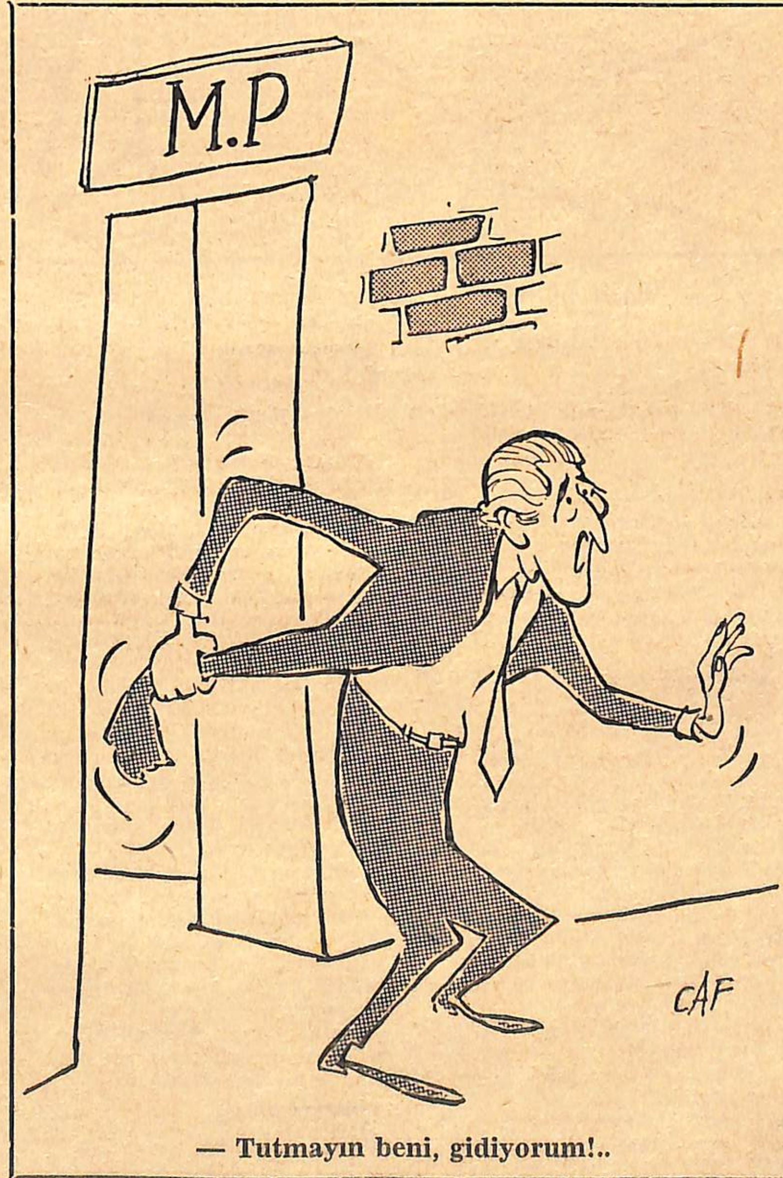
Allahım, Demirel kuluna kolaylık verecek misin?... Verecek misin?... Verecek misin?... Daha cevap almadım, ondan 3 kere sordum.

Beyaz Zambaklar memleketinin Salin'i olmasına müsaade edecek misin, edecek misin, edecek misin?...

Nimet ARZIK

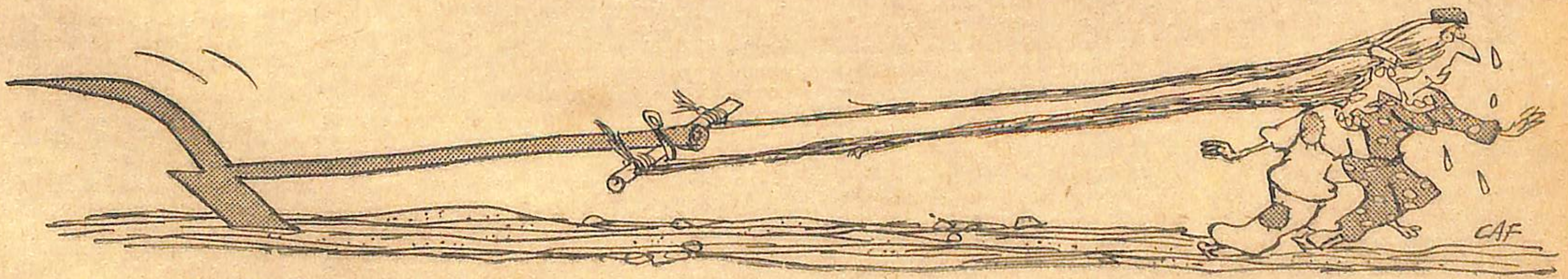

A.P. bütün salâhiyeti Demirel'e verdi. — Gazeteler —

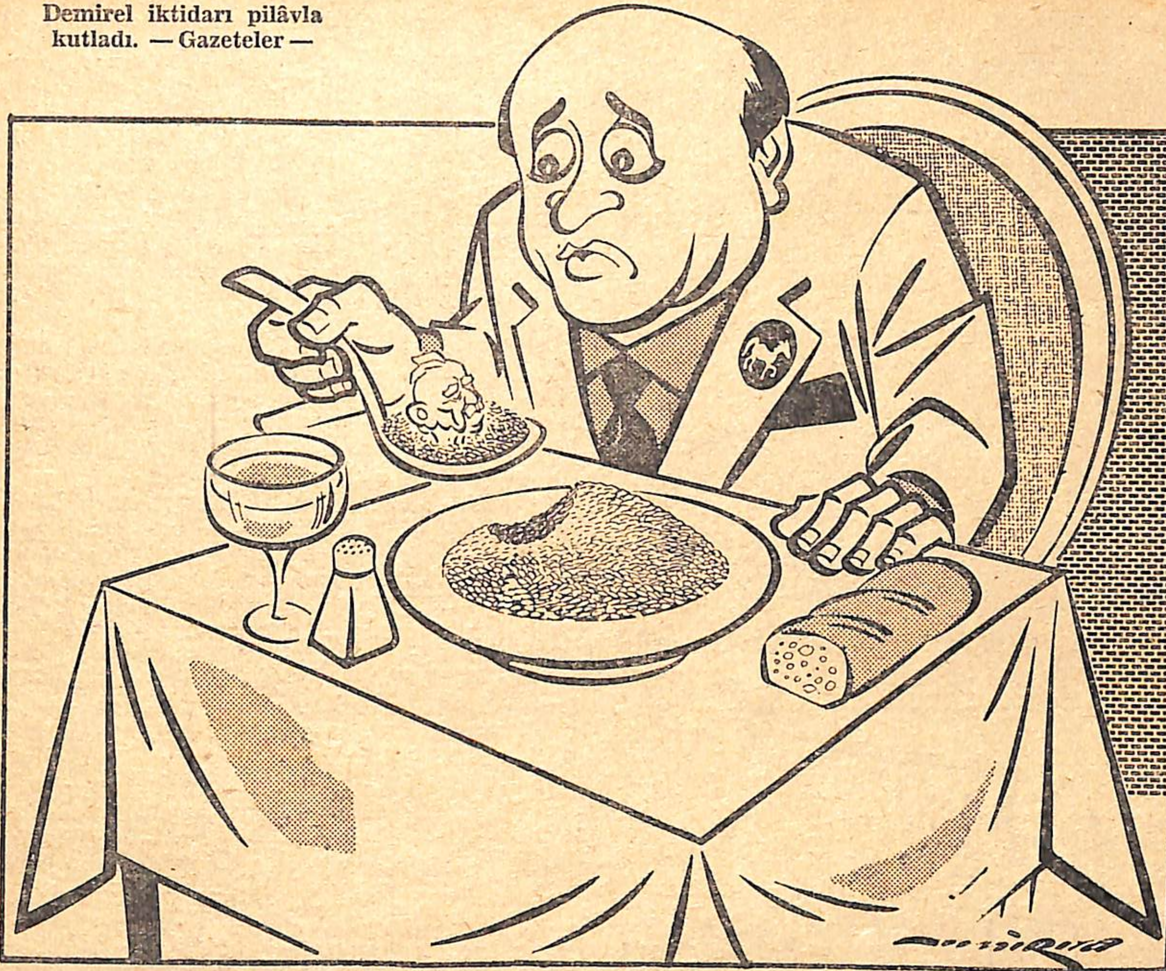

— Tutmayın beni, gidiyorum!..

Kadın saçları, tarımda randımanı arttırıyor. — Gazeteler —

Demirel iktidarı pilâvla kutladı. — Gazeteler —

Taşlı pilâv!

PAZARTESİ

Nazar

Hürriyet gazetesinde bir başlık:

— **Nazar değmesinden korkuluyor!**

Ve devam ediyor gazete:

«Sabiha adı ile ameliyat olan Fazıla'yı gizlice hastahaneden kaçırdılar.»

Meğer şu imiş mesele: Bir apandisit ameliyatı geçiren Prenses Fazıla'ya nazar değmesinden korkuluyormuş.

Nazar değecek diye bir korku vardır Doğuluda... Neler yapmaz ki nazar değmesin diye... Mavi boncuklar mı takmaz, bir şeyi çok beğendiği zaman dolu dolu:

— Tuh tuh, kırkbir kere maşallah, nazar değmesin... diye mi çırpınmaz.

Güzel şeylere, güzel insanlara, güzel hayvanlara nazar değeceğine inanır Şarklı... Güzel bir kısrak salına salına geçerken çattadak çatlıyacağından korkar, güzel bir kadına bakıldığında hastalanıp yataklara düşeceğinden korkar, güzel bir eve göz değdiğinde yangın çıkacağından korkar, mutlu bir evliliğe mutsuzluğun gölgesi düşeceğinden korkar.

Çünkü Şarkta bir yanda sefalet, mutsuzluk, fakirlik... Ve bir yanda zenginlik, sefahat, ihtişam, debdebe...

Kem gözlerin korkusu zengin ve mutlu insanların içine bundan düşmüştür.

Ve mavi boncuklar, nazar boncukları, at nalları, sarmısak soğan demetleri, çocuk ayakkabıları, muskalar dizilir evlerin kapılarına, kısrakların dizginlerine, çocukların göğüslerine, genç kızların boyunlarına, konakların çatılarına...

Şimdikilerde kuyruklu Cadillac'ların burunlarına bile bir dizi mavi boncuk takılıyor nazar değmesin diye...

Bu hâlimize bakıp:

— Tuh tuh kırkbir kere maşallah, nazar değmesin... diyoruz.

Ve yalnız zenginliğimize ve lüksümüze değil, sefaletimize ve geriliğimize de nazar değmiyor.

Çünkü o hâlimize de ne Nazırların nazarları değmiş, ne de Bakanların bakışları.

Olduğumuz gibi kalmışız. Şarktan doğmuşuz, Şarktan batıyoruz.

SALI

Beyin

İstanbul Üniversitesi giriş sınavlarında verilen cevapları değerlendiren elektronik beyin hatâ yaptığı için işler arap saçına döndü.

Bizde iyi beyin salatası yapılır, beyin haşlaması yapılır, ama elektronik beyin yapılmaz.

Onun için dışarıdan getirttik elektronik beyni...

Ama elektronik beyni de bizim beyinlerimiz idare edeceğine göre kendisine fazla güvenmemeliydik.

Bir âleti yapmak düzeyine erişmedikçe, o âleti çok iyi kullanmak düzeyine de erişilemiyor.

Şimdi elektronik beynin yaptığı yanlış nasıl düzeltilecek? Çünkü binlerce cevabın yanlış değerlendirildiği ortaya çıktı. Binlerce genç haksızlığa uğradı.

Eski zamanda bir mollanın belinde koca bir yatağan bulmuşlar Yeniçeri devriyesi... Ve sormuşlar:

— **Bunu ne yapacaksın?**

Molla:

— **Yanlış kazıyacağım... demiş.**

— **Ulan bu kadar büyük âletle yanlış kazınır mı?**

Bakalım elektronik beynin yanlışını nasıl kazıyacak ulema?

ÇARŞAMBA

Eski taam

Daha yeni kurulan kabine iktidara geçmeden Bayındırlık Bakanı demeç verip:

— **Biz hizmet kabinesiyiz, İstanbula asma köprü yapmayı hükûmet programına alacağız. Yol dâvasını önemle yürüteceğiz. Turistleri tozlu yollardan kurtaracağız...** gibi lâflar etmiş.

Şu İstanbulun asma köprüsü, Babilin asma bahçeleri gibi bir efsane oldu. Geçelim onu bir kere... de yol dâvasına gelelim. Bayındırlık Bakanının yol dâvasına önem verdiğini duyunca sevindik. Ama:

— **Turistleri tozlu yollardan kurtaracağız...** ne demek?

Anlaşılan bizim görüşümüzde bir eksiklik var. Her şeyimiz turistik olduğuna göre, yollarımız da turistik olacak.

Turistik otel, turistik lokanta, turistik gazino, turistik plâj... dan sonra turistik yol.

Eh turistlerin rahatını sağladıktan sonra belki bizim vatandaşlara da sıra gelir.

PERŞEMBE

Ham

Türkiye kendine yetecek kadar ham petrol üretebilir mi?

Açık konuşalım: Ham politikacılar olmasa mümkündür bu!

Bizim bazı ham politikacılar, ham hum şaraloptan gayri bir endişe taşımıyorlar. Bunları çevirip de:

— Petrol dâvası nedir? diye sorsan kaçı cevap verebilir?

Politikacılık gittikçe zorlaşıyor. Ve olgunluk istiyor, bizimkiler ise hamlıktan olgunluğa değil, pişkinliğe geçiveriyorlar birden...

CUMA

Çıplak bir sırt

İngilterede Kıral ailesi için her yıl düzenlenen film gösterisine meşhur sinema yıldızları da katılır. Bu yıl dişi James Bond diye tanınan güzel Diane Cilento da bu gösteriye katılmış...

Ama nasıl katılmış!

Gazetelerde resimleri var. Bir gece tuvaleti giymiş ki aman Allah... Çıplaktan beter.

Ancak Prens Philip'e takdim edildiği zaman Prens hiç bozmamış ve Diane Cilento'nun elbisesini görmemiş gibi yapmış.

— **Prens Cilento'nun tuvaletinin farkında değil gibi idi...** diye yazıyorlar.

Peki ama acaba tuvaleti görmüş mü ki farkında olsun.

Bazı kişiler kadına bakarlar, bazı kişiler de kadının elbisesine...

Ve genellikle erkekler elbisesine değil kadına bakarlar...

Ama ya elbise çok dekolte olursa...

Ne çıkar gene kadına bakarlar, elbiseyi arayıp duracak değiller ya!

CUMARTESİ

Çok iyi

Bizim konuşmalarımızda genellikle Avrupadan, Amerikadan söz açılır. Avrupa şöyle, Amerika böyle... Hele yazarlarımız Avrupayı yaza yaza bitiremezler. Okuyucu da bunları okur. Avrupayı da Amerikayı da gözünde büyütür de büyütür, görmeden hayran ve âşık olur o ülkelere...

Vaktiyle fakirin biri kaymağın pek lezzetli olduğunu anlatır durumuş...

— **Yedin mi? diye sormuşlar.**

— **Hayır ben yemedim ama** yerlerken gördüm... diye cevap vermiş.

Eskiden:

— Avrupa görmüş adam... diye parmakla gösterilirdi.

Şimdi parmakla gösterilmiyor. Ama gene de gidip gelenler, anlata anlata bitiremiyorlar.

Zaten lâfıyla avunuyoruz hep... Bakalım biz oralara gitmeden medeniyeti buralara ne zaman getirebileceğiz.

PAZAR

Hocaya rahmet

Biliyorsunuz Nasrettin Hoca evlenmiş. Evlendiğinin ikinci ayında nur topu gibi bir erkek evlâdı olunca hemen çarşıya koşup bir cüz bir de kese almış çocuğun yanına oymuş.

— **Ne yapıyorsun hoca?.. diye hayret etmişler.**

— **Dokuz aylık yolu iki ayda alan kerata okumasını yazmasını da bilir... diye cevap vermiş hoca.**

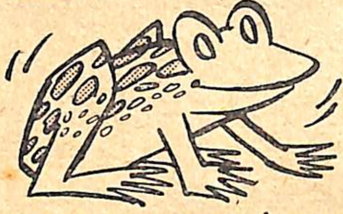
Gazetelerin yazdığına göre Elbistan'da bir gelin evlendiği gece ikiz doğurmuş.

Bunlar dokuz aylık yolu bir günde aldıklarına göre artık okumasını yazmasını da öğrenmişlerdir, üstelik belki ellerinde okul diploması bile vardır.

Ama dokuz aylık yolu hem bir günde hem de ikiz olarak alanların annesine ne demeli?

Asıl diploma onun hakkıdır... demeli.

Vırrak Vırrak

Adnan Veli

Zeynep Kâmil Hastahanesi Başmüdürlüğü Yüksek Makamına

Sayın Bay Müdür,

Bendeniz, İstanbul Doğumevlerinin ve idrar muayenesiyle bayanların hâmile olup olmadıklarını anlıyan kimyevi lâboratuvarların kurbağa müteahhidi Samatya'lı Süleyman'ım.. Uzun seneler, bu işi çok fevkalâde bir şekilde yapmış olup, şimdiye kadar İstanbul insaniyetine baştan başa hizmet etmiş bir durumdayım.

Biliyorsunuz ki doktorluk âleminde kurbağa denilen mahlûkatın çok önemli bir rolü mevcut bulunmaktadır. Kurbağa olmadıktan sonra doktorluğun ilerlemesine mânen ve madden imkân olamıyacağı aşikârdır. Bendeniz de kurbağa hayvanatını çok mükemmel bir şekilde seçerek, hastahanelerimize, doğumevlerine ve bazı hususi doktor beylerimize götürmekle, her birini ayrı ayrı memnun bıraktığımdan asla şüpheniz olmamalıdır.

Geçen gün Beyoğlu'nda, bayan doktoru müsü Zaven'e götürdüğüm yedi adet Beykoz deresi kurbağasının çok isabetli çıktığı görülmüştür. Müsü Zaven bu kurbağaları bir şişeye koyduktan sonra, bu ciheti elbet zâtı âliniz de bilirsiniz, müsü Zaven kurbağaları suyun içinde besliye dursun, söz temsili kendisine bir bayan müracaat ederek «Doktor bey, bendeniz son günlerde bir baş dönmesi ve ara sıra da bulantı hissetmekte olup durumumdan şüphe etmekteyim. Acaba hâmile olup olmadığımı zâtınız anlıyabilir misiniz?..» diye sorduğunda ve muayenesini taleb ettiği zaman, Müsü Zaven hemen bayanın idrarını bir şişeye ettirerek ve bunu iyice çalkaladıktan sonra, bu idrarı doktor iğnesi ile çekip kurbağanın baldırından içeri iğne yaptığı vakit, eğer ki bayan hâmile ise, suyun içindeki kurbağa hemen tortu bırakmıya başladığından, bayanın hâmile olduğu derhal anlaşılmaktadır.

Gelgelelim, bazı kurbağalar, hâmile bayanın idrarına karşı fazla ehemmiyet vermiyerek doktorları da şaşırttığı görüldüğünden, şimdiye kadar topladığımız Kâğıthane deresi, kurbağalıdere, Küçüksu, Göksu, Emirgân ve İstinye derelerinin kurbağaları, meğer bu işde doktorların yanlışlık yapmalarına sebep olup onları şaşırtmaktadırlar. En son yapılan tecrübeler hâmile bayanın hâmile olup olmadığını anlamak için, Beykoz deresinin kurbağalarıyla, gene Beykoz'daki tarihi sarayın bahçesindeki havuzun yeşil çizgili kurbağaları, bu işde kati olarak netice vermiş bir durumdadır.

Bendeniz, uzun müddettenberi doktorluğa hizmet eden bir kurbağa müteahhidi olmak itibariyle zâtıâlinizi ikaz ederek işin içyüzünü ve sırrını size anlatmıya ve aramızda faydalı bir iş anlaşması yaparak iki tarafı da memnun ederek geçinmiye karar vermiş bir durumdayım. Beyim!..

Beykoz deresinin kurbağasının nasıl anlaşılacağını da size öğretmiye yüksek müsaade buyurmanızı candan temenni ederim.

Bir kere, Kâğıthane deresinin kurbağaları öterlerken, muhakkak «gırrak gırrak» diye bağırırlar. Bunlar, hâmile bayanın idrarı için katiyen makbul kurbağa olamazlar. Çünkü «gırrak gırrak» diye bağıran bu mahlûkat, kendi vücutlarına hâmile bayanın idrarı iğne ile verildiği zaman, hayvanda hemen titreme başlamakta olup, bu titremenin hayvan korktuğu için bundan ileri geldiği anlaşılınca, artık bu kurbağa tortu çıkaramamakta olup bayan hâmile midir, yoksa hâmile değil midir olduğu kesin bir şekilde anlaşılamamaktadır.

Kurbağalıdere'nin kurbağaları ise «vırrak vırrak» diye bağırırlar olup, bunlar hâmile bayanın idrar muayenesinde on para etmeyip hiçbir işe yaramazlar. Bu gibi kurbağaları kullanan doktor beyler, bayana «Sen hâmile değilsin» dedikleri vakit, bayan da yürek rahatlığı ile evine dönünce eski başdönmeleri ve bulantılar yeniden başlayıp ikinci bir doktora müracaat ederek o doktor kendisini muayene edip bu sefer hâmile olduğu anlaşılırsa, birinci doktorun kredisi çok düşmekte olup hâmile bayan bu durumu bütün arkadaşlarına anlatmak suretiyle birinci doktorun para kazanma ihtimalini günden güne azaltacağı, gün gibi aşikârdır.

Göksu deresinin kurbağaları «Mırrak mırrak» diye ses çıkartmakta olup bu hayvanlar bazı defa iyi netice vermekteler ise de, yüzde yüz emin olunamamaktadır.

Küçüksu deresinin kurbağaları «Hırrak hırrak» diye bağırmaktadırlar. Bunlar da pek makbul kurbağa sayılmayıp doktor beyleri sık sık şaşırtmaktadırlar.

Emirgân ve İstinye derelerinin kurbağaları ayni cins olup, bunlar akşam saatlerinde «kırrak kırrak» diye bağırırlar. Bunların içinde, bağırırken «r» harfini fazla uzatanlar da vardır ki, bunlar iyi cins kurbağa sayılırlar.

Beykoz deresinin kurbağalarına gelince.. Bunların gayet tatlı bir musikiye benziyen sesleri mevcut olup, ayni bir insanın suratına tokat vurur gibi «şırrak şırrak» diye bağırırlar.

Beykoz deresinin kurbağaları ile, öteki derelerin kurbağalarını bir havuzun içine karıştırıp koyacak olursanız, Beykoz deresinin kurbağaları ötekilerin iflâhını kestikten maada, onları adamakıllı marizliyerek havuzda âsayiş ve disiplini tanzim etmektedirler.

Haber aldığıma nazaran, memleketimizin kalkınması için beş yıllık plân yapılırken doğumun kontroluna da önem verildiği için, plânlama uzmanları, hastahanelerin kurbağa ihtiyacını karşılamak üzere 1966 yılı bütçesine 70.000 liralık kurbağa tahsisatı koymayı uygun bulduklarını güvenilir kaynaklardan öğrenmiş durumdayım.

Bir doktorun hademesi olan arkadaştan öğrendiğime göre, zâtıâlinizin hastahanesindeki muayeneler için, doğrudan doğruya Kurbağalıdere'nin kurbağalarını kullanmakta olduğunuzu öğrendim. Sayın hastahaneniz bu kurbağaların beher tanesine 50 kuruş vererek almakta imiş. Bendeniz Beykoz deresinin kurbağalarını 40 kuruştan sizlere vermiye âmade olup şimdiden altı aylık bir kontrat yapmıya hazırım..

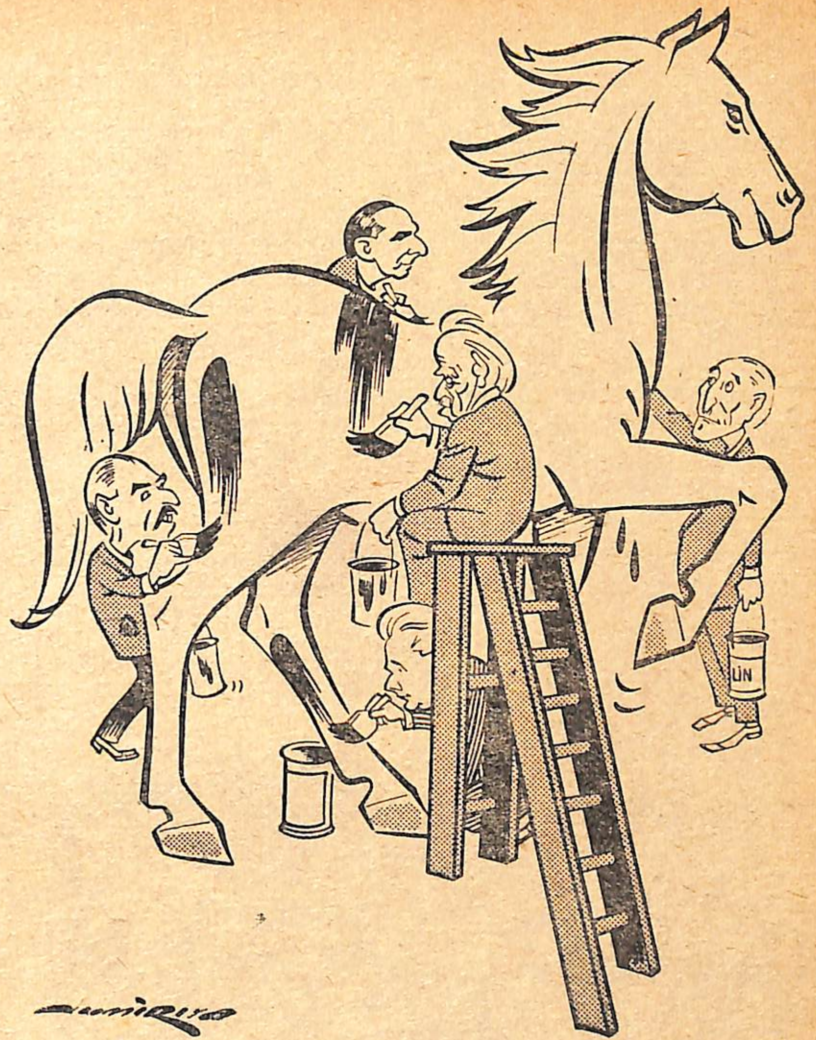
Bendenizin kurbağa teşkilâtım çok geniş olup, Beyoğlu caddesinde 51 doktora, Cağaloğlu'nda 37 doktora, Şehremini'nde 18 doktora ve ayrıca Gureba, Cerrahpaşa, Haseki, İşçi Sigortaları ve Amerikan ve Alman ve İtalyan ve Fransız hastahanelerine ve ayrıca bayan Lüküs Nermin'in özel teşebbüs lâboratuvarına halis Beykoz kurbağası vererek ekmek paramı kazanmakta olup, memleketimizin hâmile bayan dâvasına hizmet etmekte olan nâçiz bir şahsiyetim.

Ahlâkım, huyum ve sözümün erliği hakkında bir şey sormak istediğiniz takdirde bu cihetleri Emniyet İkinci Şube Müdürlüğü ikinci kısımdan komiser Vahit'ten resmen sorabilirsiniz..

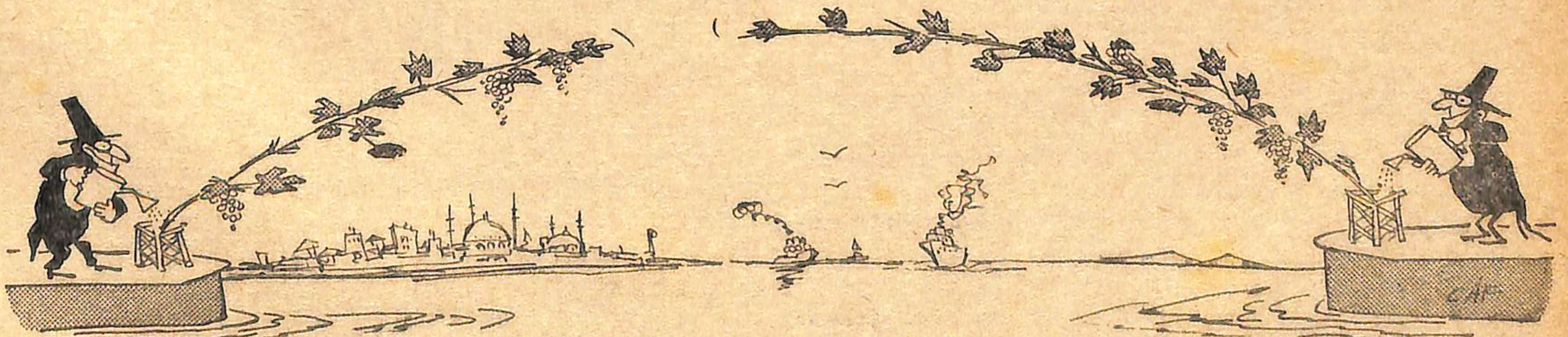
Baki sıhhatte daim olmanızı rica eder, yüksek emirlerinizi bekliyerek derin saygılarımı sunarım beyim.

İstanbul Doğumevleri, hastahaneleri ve muhtelif doktorların kurbağa müteahhidi ve âmme hizmetkârı
Samatyalı Süleyman

Adnan VELİ

Partiler muhalefete başladı..

Asma köprü!

Otel kapıcısı

Büyük ve turistik bir oteli vardı. Son zamanlarda işi bozulmuştu, bir arkadaşına dert yandı:

— Otelin masrafiyle başa çıkamıyorum, gırtlağa kadar borç içindeyim. Oteli satacağım, müşterisi de hazır..

— Kimmiş bu müşteri?

— Otelin kapıcısı..

— Sahi mi söylüyorsun?

— Öyle, yalnız satış mukavelesinde bir madde koydurdum: Otelin kapıcılığı bana ait olacak.

— Peki, bu kapıcılık işini becerebilecek misin?

— Çalışacağım, hem göreceksin on seneye varmaz oteli tekrar satın alacağım!

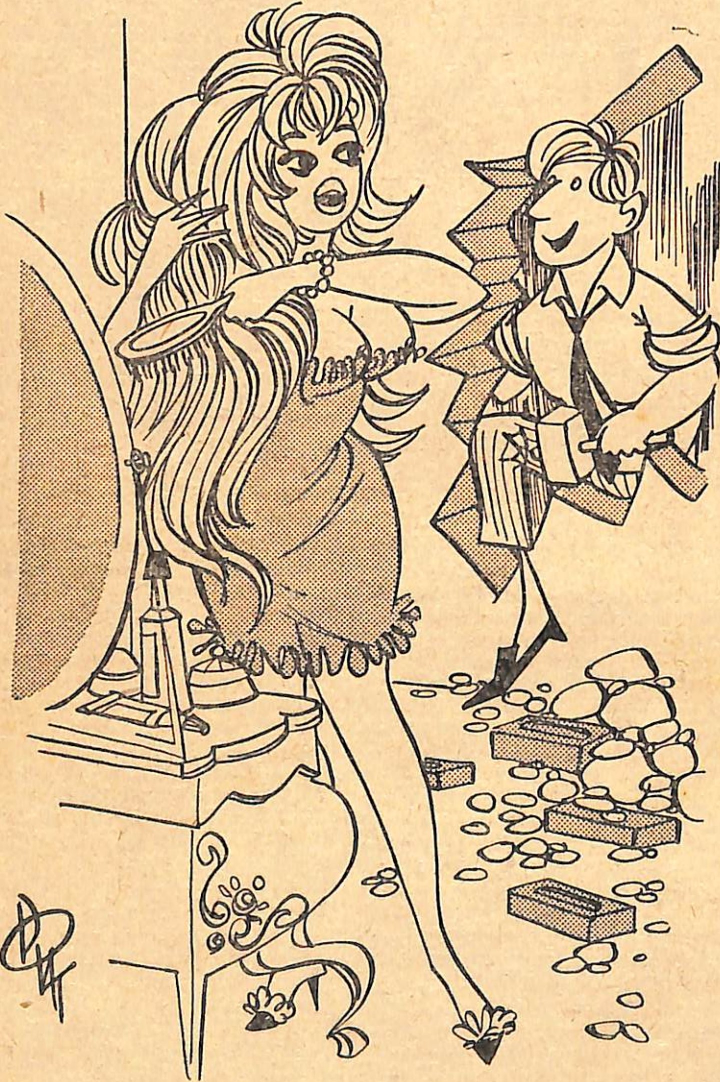
İdeal koca

Aylâ, başını okuduğu mecmuadan kaldırarak Suzana baktı:

— Köpek balığı ne tuhaf hayvan.. Gözü iyi görmezmiş de ne olsa yutarmış.

Suzan rüya görür gibi mırıldandı:

— Ne ideal koca.

— Bu gece yine kapıları kilitlemişsin!..

Hanginiz acaba?

Salonun bir köşesinde yalnız kaldılar..
Delikanlı, ince kaşlarını titreterek kıza yaklaştı.
Güzel taze, sigarasından bir nefes daha çekerek gülümsedi.
Konuşmağa başladılar:

— Dün gece, baloda... Hatırlıyor musunuz?

— Evet, hatırlar gibi oluyorum.. Bana bir şeyler fısıldamıştınız...

— Size.. Evlenme teklif etmiştim.. Değil mi?

— Galiba...

— Fakat, şimdi hatırlayamıyorum.. Acaba siz ne cevap vermiştiniz?.. Peki mi demiştiniz, hayır mı?..

Genç kız, omuzlarını kaldırdı:

— Vallahi bilmem.. Birisine (Peki)), birisine (Hayır) demiştim amma, siz hangisiydiniz acaba!..

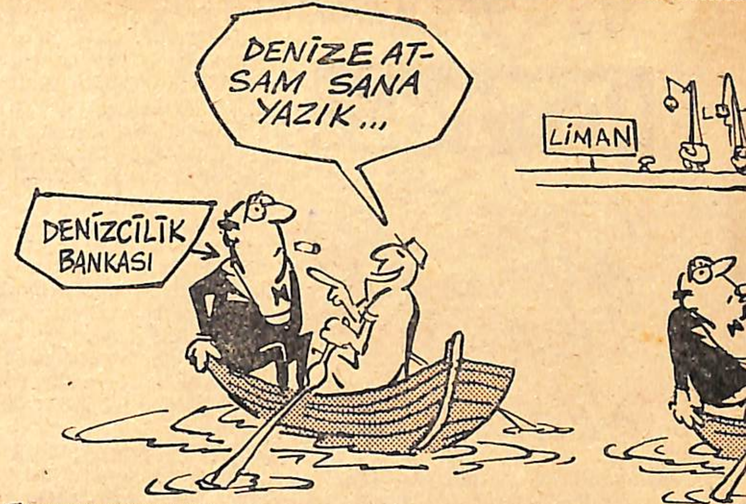
Dertli kadın

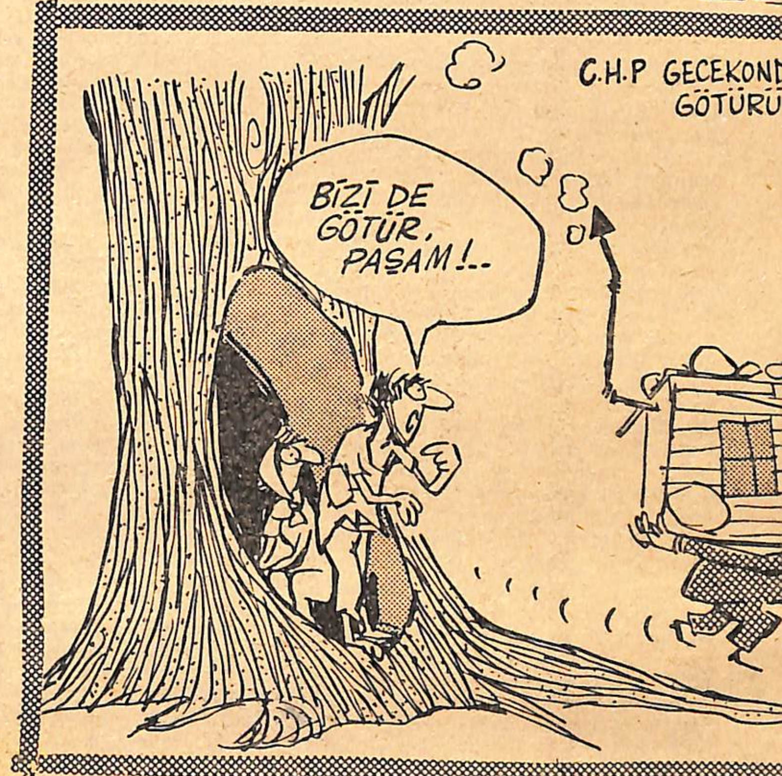
Ruh doktorunda.

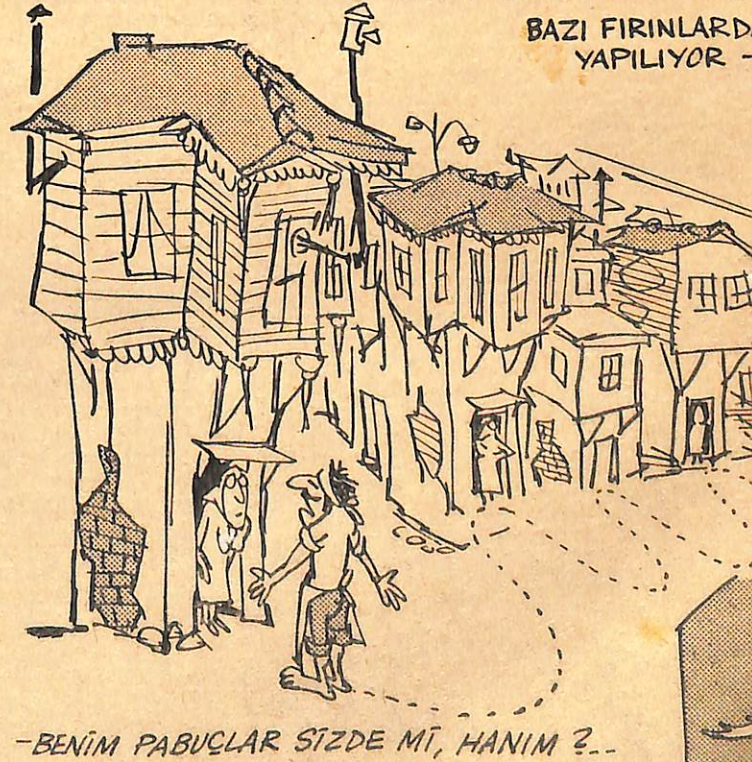
— Ah, doktor bey öyle dertliyim ki.. Kocamı, parmağını ağzına koymak âdetinden bir türlü vazgeçiremedim..

— Üzülmeyin hamfendi, bu pek önemli bir şey değil..

— Ama doktor bey, ayağının parmağını.

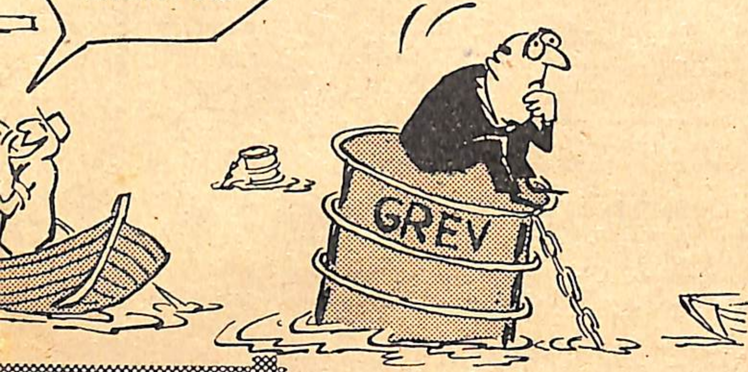

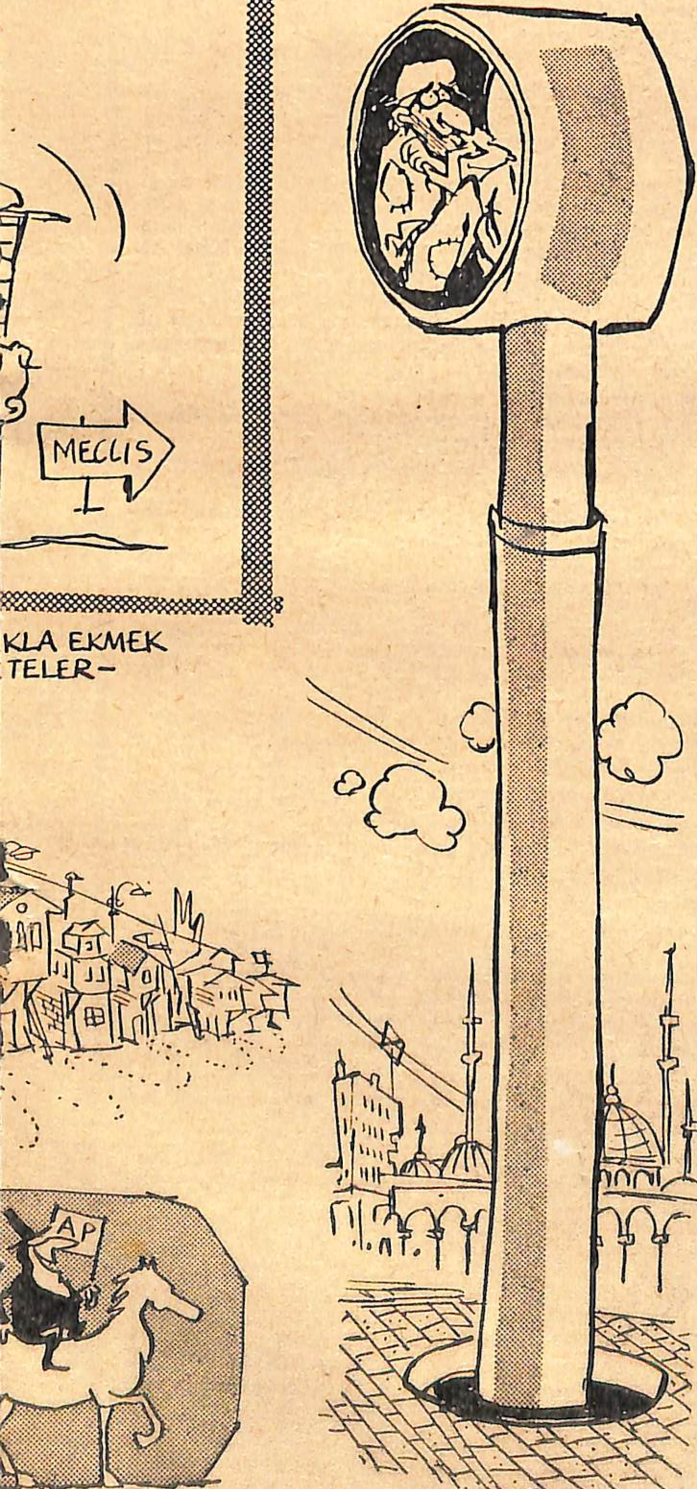

-BENİM PABUÇLAR SİZDE Mİ, HANIM ?..

CAF

Güzel bebek

Çok şık iki bayan, çocuk bahçesinden geçiyorlardı. Esmeri, sarışına seslendi:

— Şu arabadaki çocuğa bak, ne kadar sevimli?

— Aman, ne cici, ne şirin bebek!

Ve çocuğu daha yakından görmek için durdular. Yanlarına gelince sarışın haykırdı:

— Aaa, bu benim çocuğum ayol!

Arkadaşı sözünü kesti:

— Alay mı ediyorsun şekerim?.. Nereden senin çocuğun olacak?

— Vallahi benim.. Yanındaki mürebbiyesini çok iyi tanıyorum!

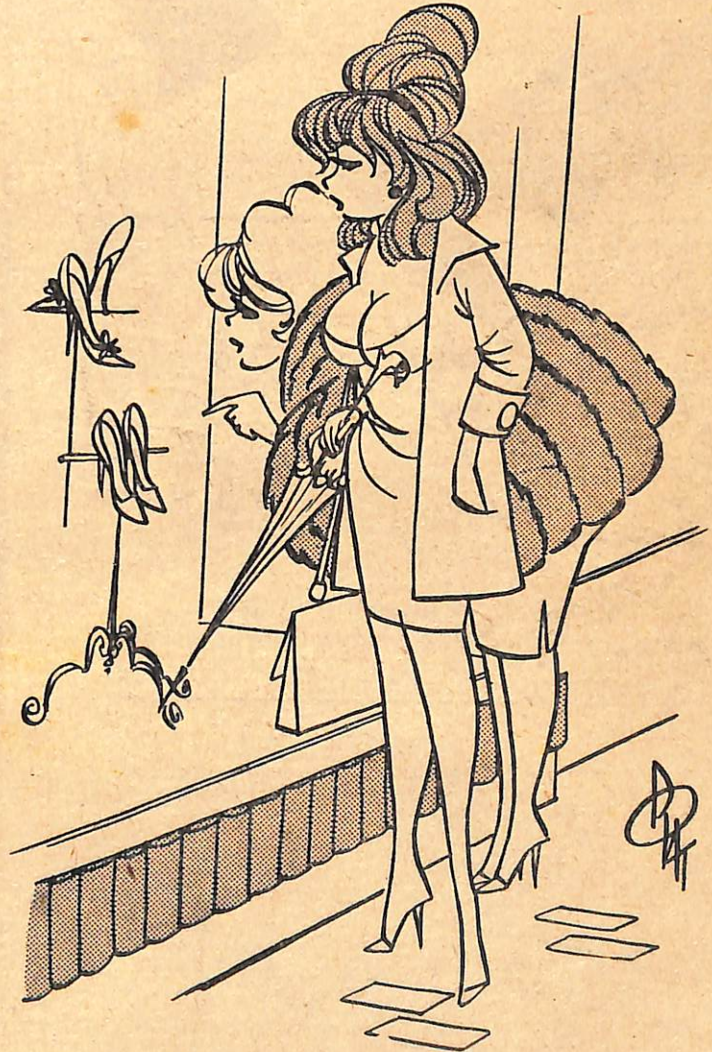
Şan dersi

İki konservatuar talebesi arasında:

— Nermiciğim, bir aydır şan dersine gelmiyorsun, hayrola rahatsız mısın yoksa?..

— Hayır, sadece doktor bana şarkı söylemesini yasak etti de..

— Şu üstünüzdeki katta oturan doktor mu?

— Aradığım ayakkabıyı buldum..
— Eee.. Alacak adamı?!..

Tarihî sütun

Müzede, ihtiyar memur, ellerini uğuşturarak turistlere izahat veriyordu:

— Bu gördüğünüz sütun, tam beş bin üç sene yirmi iki günlük bir eserdir!

Bir kadın turist, hayretle sordu:

— Fakat, böyle günü gününe nasıl hesap edebiliyorsunuz?..

Memur, mütevazı bir gülümseyişle boynunu büktü:

— Çok kolay madam.. Bendeniz buraya tâyin edildiğim zaman (bu sütun bin beş yüz seneliktir) demişlerdi. Vazifeye başlayalı tam üç yıl yirmi gün oluyor.. Şu halde, hesap meydanda, değil mi?..

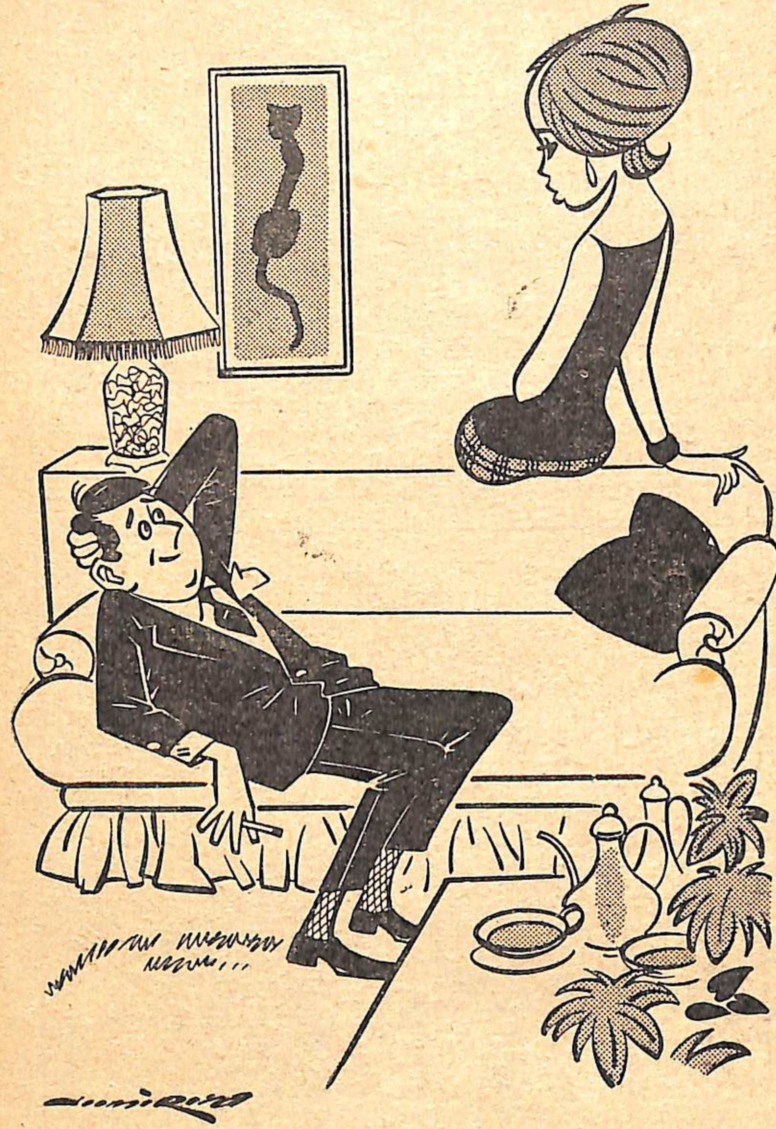
Şans

Genç erkek, yanındaki genç kızla şurdan, burdan konuşuyorlardı, bir aralık genç kız sordu:

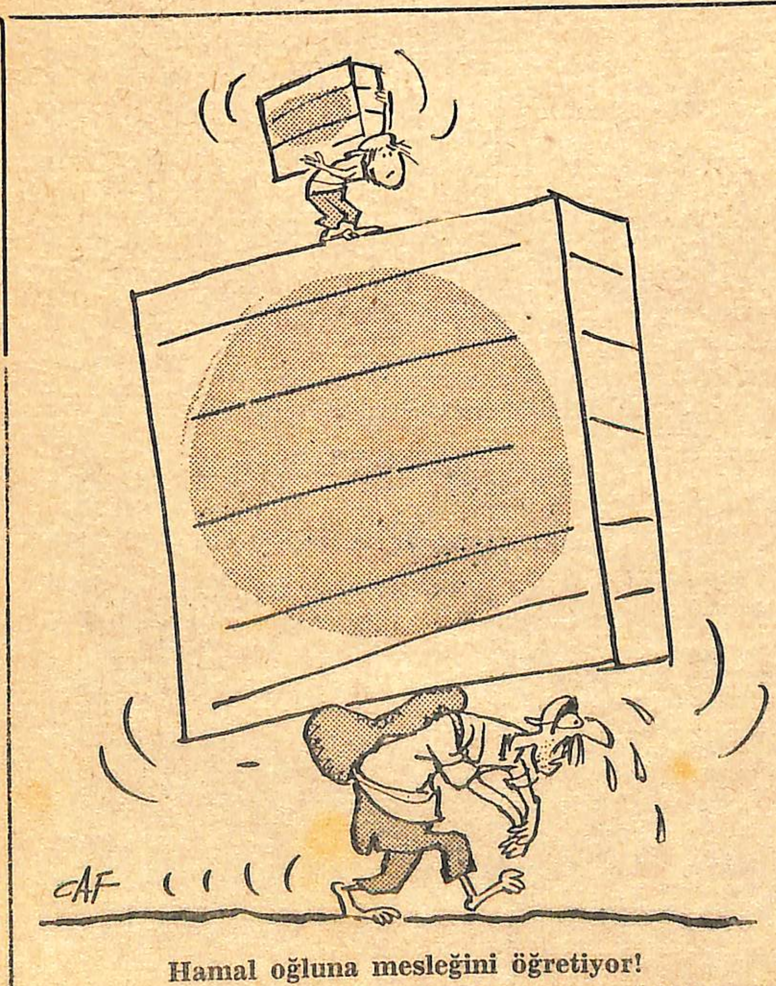
— Benim aklımdan geçeni, o anda sen de düşünürsen buna telepati mi derler?..

Genç erkek çapkın bir gülümseme ile karşılık verdi:

— Hayır buna şans derler!..

— Ben başkasiyle evlenirsem ne yaparsın?
— Sana güzel bir düğün hediyesi alırım sevgilim!..

Hamal oğluna mesleğini öğretiyor!

Yüzme Dersi!

GEÇEN sabah bizim sokaktaki yüzme havuzuna uğdığımda, ne göreyim; Brouty yeşil çimenlerin üzerine boylu boyunca uzanmış, şimdiye kadar onda farketmediğimiz bir hevesle jimnastik yapıyordu...

Oğlanın, Hollywood müzikal filmlerinde gördüğümüz cinsten, Pétuna adlı bir kızla ilgisi olduğunu bildiğim için biraz takılayım dedim:

— Ne var Brouty? Pilicine güzel görünmek için bu eziyetlere katlanıyorsun değil mi?...

Brouty omuzlarını silkti, dudaklarını büktü; sonra da;

— Pétuna ile her şey bitti! dedi ve sinirli bir gülüşle hemen ilâve etti:

— Zaten, doğru dürüst başlamamıştı ki...

— Halbuki ben...

— Gözlerime iyi bak Bili. Bende şey yapacak!...

— Benim de öteki cinsten yaratıklara zaafım var. N'olmuş yani?

Brouty dudak büklü:

— Şu arada karşında bir olimpiyad şampiyonu var! dedi.

Ama inanmadığımı anlamakta da hiç güçlük çekmedi.

— Bunu Pétuna'ya borçluyum! diye izaha kalkıştı ama...

— Seni iyi işletmiş azizim, deviyerdim.

— Ne kıskançsın Bill!...

Ritmik hareketlerini bozmadan, bana başından geçenleri anlatmağa başladı.

Bundan epey evvel Brouty, Pétuna'nın striptease numaraları yapılan, ondan sonra da çılgın gibi dans edilen bir bara devam ettiğini öğrenmişti. Bir akşam o da aynı yere damlayınca, sevgilisini bir erkekle yakalamıştı.

Pétuna'nın iri yarı, pazılı arkadaşı Brouty'yi mütebessim karşılamış, kendini menejer olarak tanıtmış! Dünya şampiyonu yetiştirmekle ün saldığını anlatmış. Sonra da bir bakışta müstakbel şampiyonları nasıl keşfettiğini ilâve etmiş. Brouty üç İskoç viskisi devirdikten sonra, adam onu uzun uzun süzmüş:

«— Şu anda dünya birincisiyle karşı karşıyayım,» demiş.

Bunun üzerine Brouty orta okulda jimnastikde sınıf birincisi olduğunu, ve 25 metre yüzme yarışında birincilik aldığını anlatmış. Adı José Fergusson olan adam:

«— Bravo! demiş, sizde cevher gizli!»

Ertesi gün için Brouty'ye yarışların yapıldığı yüzme havuzunda randevu vermiş; saat tutarak yüzdürtmüş.

Kalbi küt küt atan Brouty sudan çıkınca, José Fergusson haretle:

— Dünya rekoru kırmana bir iki saniye kaldı demiş. Bunun üzerine Brouty'nin koltukları kabarmış.

— Sizle bir kontrat yapalım demiş menajer. Şayet beni dinlerseniz yakında Amerika'da yapılacak olimpiyad seçmelerinde derece almanız işten bile değil!

Havuzun biraz yosunlu, azıcık da idrarlı suyunu bol bol yuttuğu sabah anterenmanlarından sonra sütünü içerken, Brouty bu kadar bilgili ve tanınmış bir menajere düştüğü için kendi kendini tebrik ediyormuş.

İki aydır hiç durmadan yüzüyor ve su yutuyormuş zavallı arkadaşım. Tabiatıyla hiç alkol kullanmıyormuş, ayrıca José Fergusson'un şu tavsiyesinden katiyen dışarı çıkmıyormuş:

«Kadın sporcunun mahvına sebep olur!»

Hikâyesini sonuna kadar dinledikten sonra:

— Bana bak Brouty dedim. Bu oğlan seni işletiyor. Senin gibi yüzücüden bol ne var şu dünyada!...

Brouty benimle alay etti:

— Al şu kronometreyi de, yüz metreyi alışımı bir ölç bakalım, dedi.

Hemen kabul ettim. Kronometreye basıp, Brouty'ye işaret verince o da kendini suya bıraktı. Canını dişine takarak yüzdü yüzdü... 100 metreyi bitirdiğinde, astma nöbetı tutmuş hastadan farksızdı. Sesi çıkmadığı için işaretle sordu:

— Nasıl?

— Brouty, sen daha 50 metreyi katetmeden rekor zamanı dolmuştu bile!...

Gözleri ve ağzı açık beni süzüyordu...

— Benim mahalledeki oğlanlar bile bu mesafeyi senden çok daha çabuk alıyorlar.

— José Fergusson demişti ki...

— Sende adresi var mı?

— Evet.

— Hemen ona gidelim. Newyork'un bir numaralı yüzme menajerini tanımak istiyorum doğrusu. Senin yüzme çalışmalarınla yakından ilgilendiğini söyleyince ne yapacağını da merak ediyorum.

Hemen José Fergusson'un evine gittik. Ama apartmanda kimsecikler yoktu. Kapıcı, Pétuna adlı bir kızla, Meksika'ya balayı seyahatine gittiğini söyledi

Brouty'nin yüzü ekşidi:

— Bana bak Bill, dedi. Şu José hem benden iyi yüzüyor hem de atlatma şampiyonuymuş!..

Çeviren:
Tomris Seçgir

GÜLİVER

BİLGİÇLER ADASINDA

BÜLENT SEREN

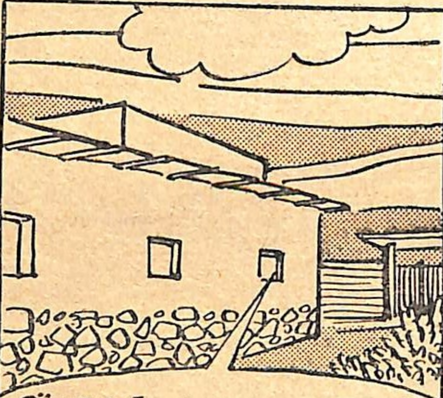
(22)

"GÜLİVER'İN DOSTU OLAN LUGGNAGG'LILAR, ONA, ÜLKELERİNİN ÖLÜMSÜZ İNSANLARI OLAN STRULDBRUG'LARDAN BAHSETMİŞLERDİ...,,

ÇOK ENTERESAN BİRŞEY BU!.. NASIL İNSANLARDIR STRULDBRUG'LAR?

ÇOK SEYREK RASTLANIR... BAKARSINIZ, HERHANGİ BİR AİLENİN BİR ÇOCUĞU OLMUŞ... SOL KAŞININ TAM ÜSTÜNDE KIRMIZI, YUVARLAK BİR LEKE VAR... İŞTE, BU BİR STRULDBRUG'DUR VE İLELEBET YAŞAYACAKTIR!

BU LEKE ÜÇ PENSLİK BİR GÜMÜŞ PARA İRİLİĞİNDEDİR... FAKAT ZAMANLA BÜYÜR VE RENK DEĞİŞTİRİR... ÇOCUK ONİKİ YAŞINA GELİNCE YEŞİL OLUR, YİRMİBEŞİNDEN SONRA LACİVERDE ÇALAR VE NİHAYET SİMSİYAH KESİLİR!

Aziz Nesin'in Romanı

TEK DELİK

— 27 —

Bütün kasabalılar, ayrılacağımı duyunca samimi olarak üzülmüştü. Belediye, ayrılışım münasebetiyle bir veda ziyafeti verdi. Kasabanın bütün ileri gelenleri, memurları ziyafette bulundular. Bu kadar sevilmiş olmaktan gurur duyuyordum. Hayatımda bu benim ilk sevilişim, bir namuslu insan olarak ilk kabul edilişim, kucaklanışımdı. Ertesi sabah kasabadan, erkenden ayrılacaktım. Eşyalarımı denk yapmış, otobüs yolu üstündeki kahveye göndermiştim. Ziyafetten doğruca, sabahın üçünde kalkacak otobüse gidecektim.

Ziyafette ben de içiyordum. Ama içkiye dayanıksız olduğumda, sapıtır da ağzımdan münasebetsiz bir lâf kaçırırım, hakikî şahsiyetim anlaşılır diye korkumdan pek az içiyor, içer gibi yapıyordum. Ama Kaymakam konuşunca iş değişti. Gece yarısından sonraydı. Uzun masanın bir başında kaymakam, öteki başında, tam onun karşısında da ben oturuyordum. Kaymakam kalkıp benim hakkımda konuşmaya başladı. Maarif ordusunun kıymetli bir mücahiti olarak kasabanın ortaokulunda geçen büyük hizmetlerimi anlatıyordu. Beni o kadar methetti ki, içimden «Allahım, beni bu yoldan ayırma, ayağım sürçmesin...» diye dua ediyorum. Kaymakam:

— Kadehimi kıymetli arkadaşımız Orhan Bey'in şerefine kaldırıyorum... dedi.

Konuşmasından o kadar heyecanlanmıştım ki, elimdeki rakı dolu kadehi bir dikişte içtim.

Biraz sonra Belediye Reisi ayağa kalktı. O, politikacı olduğundan daha da tesirli konuşuyordu. Kasabaya geldiğim gündenberi geceyi gündüze katarak nasıl fedakârca çalıştığımı anlattı. Söyledikleri hakikatti. Belediye Reisi:

— Kasabamız hiçbir zaman Orhan Beyi unutmıyacaktır, onun hâtırasını her zaman yâd edeceğiz... dedi ve:

— Kadehlerimizi kıymetli arkadaşımızın şerefine kaldırmayı teklif ediyorum... diye sözlerini bitirdi.

Herkes bana bakarak kadehini kaldırdı. Ben de onlarla birlikte dolu kadehimi bir dikişte yuvarladım. Ağlıyordum; ağladığımı anlamasınlar diye başımı çevirip çevirip gözlerimi siliyordum.

O kadar çile çekmiştim ki, artık normal bir vatandaş olmak ümidimi kaybetmiştim. Bu kasaba bana yeniden ümit vermişti. O günkü itibara ulaşabileceğimi hayal bile edemezdim. İşte buradaki insanlar, benim de cemiyete lâzım ve faydalı birinsan olduğumu söylüyorlardı.

Daha sonra mektep müdürü kalktı. O da uzun uzun beni methetti. Kadehler bir kere daha şerefime kalktı.

Beşinci kadehi içişimden sonra olanları hayal meyal hatırlıyabiliyorum. Çünkü durmadan içiyor ve ağlıyordum. İyice sarhoş olmuştum.

Beş altı kişi daha ayrılışım münasebetiyle çok dokunaklı, tesirli sözler söylediler. Her seferinde kadehler havaya kalktı ve ben her seferinde kadehime dolan rakıyı içip bitirdim. Benim gibi bir sabıkalı sahtekâra gösterilen bu samimi iltifatlardan utanmaya başlamıştım. Kendimi suçlu hissediyordum. Ben bu iyi kalpli insanların iyi niyetlerini ve hislerini istismar ediyordum. Bunlar ne azılı sabıkalı bir sahtekâr olduğumu bilseler, beni bir dakika bile aralarında tutmazlardı.

Konuşmak sırası bana gelmişti. Ne olursa olsun her şeyi itiraf edecektim.

Kadehimi elime alıp ayağa kalktığım zaman bir alkıştır koptu.

— Muhterem arkadaşlar, dedim, bilmeden yaptığım hatâlardan dolayı sizlerden ve elimde olmadan kırdığım arkadaşlarımdan af dileyecek değilim. Kalbimi burada bırakarak gidiyorum da demiyeceğim. Ama ben size çok daha başka bir şey söyliyeceğim ve hepiniz şaşacaksınız...

Önce susmuş beni dinleyenler mırıldanmağa başladılar. Artık bu sahtekârlığa tahammül edemiyordum. Biliyordum ki bu sahtekârlığın sonu yoktur. Nasıl olsa beni bir gün yine yakalıyacaklar, gazetelerde bir kere daha resimlerimi basıp beni rezil ettikten sonra hapse atacaklar. En iyisi bunu ben kendim yapmalı idim.

— Arkadaşlar! Sizlere itirafta bulunacağım. Ben sahtekârın biriyim... Ben muallim filân değilim... Muallimlik kim, ben kim... Ben, hepinizi kandırdım...

Ağlıyordum.

Mektebin müdürü:

— Estağfurullah, estağfurullah... diye bağırıyordu. Ben de ona:

— Ben sizlere lâyık değilim... Ben muallim filân değilim arkadaşlar!.. diye bağırıyordum.

Benim çırpınarak göz yaşları içinde böyle bağrışlarımı tevazuuma veriyorlardı. Arkadaşlardan bir muallim:

— Keşki her muallim sizin kadar kıymetli ve çalışkan olsa... Siz üzülmeyin birader... deyip duruyordu.

Ben bu sefer:

— Yahu, öyle değil... İş bildiğiniz gibi değil... Ben bir sahtekârım... Ben sizlere lâyık değilim... demeğe başladım.

Kaymakam:

— Yalnız siz mi? dedi, hepimiz öyleyiz. Biz münevverlerin bu halka, bu millete, bu memlekete ödenmez borçlarımız vardır. Bu bakımdan hiçbirimiz lâyıkı ile vazifelerimizi yapamadığımız için sahtekâr sayılırız. Hakkınız var Orhan Bey... Fakat siz müsterih olunuz, siz bu memleketin temiz bir evlâdı olarak vazifelerinizi elinizden geldiği kadar yaptınız, biz şahidiz. Keşki her münevver sizin kadar faydalı olabilse...

Hırsımdan çatlıyacaktım. Bırakmıyorlardı ki sözümü tamamlıyayım. Ben:

— Muhterem arkadaşlar, benim mâzim... dedikçe, onlar hep bir ağızdan:

— Estağfurullah, estağfurullah... diye bağrışıp duruyorlardı. Tam her şeyi itiraf edecektim ki:

— Müsade buyrunuz beyler!... diye bağırırken, yanımda oturan jandarma kumandanı bir kadeh rakıyı ağzıma dayayıp zorla içirdi, rakının yarısı üstüme başıma döküldü.

— Lûtfen beni dinler misiniz?.. diye bağırdım, rica ederim, müsaade buyurunuz da itiraf edeyim. Ben artık bu günahımı taşıyamaz hale geldim. Ben...

Bu sefer de solumda oturan Belediye doktoru bir kadeh susuz rakıyı zorla ağzıma dayayıp bana içirdi.

Ya benim sözlerimi yanlış tefsir ediyorlar, yahut da şaka yaptığımı sanarak kahkahalarla gülüyorlardı. Bu çırpınmam uzun zaman sürdü, fakat o kadar çok rakı içmiştim ki, dilim dolaşıyor, konuşamıyordum.

Otobüs durağının olduğu kahveye nasıl getirildiğimi hatırlamıyorum. Herhalde sızıp kalmış olmalı idim de beni buraya arabaya koyarak getirmiş olacaklardı. Otobüse binince biraz kendime gelir gibi oldum. Beni kucaklayıp iki yanağımdan şapur şupur öpen jandarma kumandanına:

— Senin beni tevkif etmen lâzım!.. diye bağırdım.

Kumandan:

— Hepimiz, hepimiz... dedi, hangimiz birader, lâyıkı veçhile vazifemizi ifa edebiliyoruz ki... Yalnız sen şuurlu bir vatandaş olarak...

Sözünü keserek kaymakama:

— Vicdan azabı çekiyorum... dedim.

Kaymakam:

— Herkes sizin gibi şuurlu olsa bu memleket kıza zamanda kalkınırdı... dedi.

Otobüsün etrafı dolmuştu, ayrılıyoruz diye ağlayanlar çoktu. Kimisi:

— Mektubunu eksik etme!...

Kimisi:

— Bizi gönülden çıkarma muallim bey!.. diyordu.

Sarılışıp öpüştük, kucaklaşıp ağlaştık, otobüs de kalktı. Ben kendi kendime:

— Ben bir... Ben bir... diye söylenip dururken kendimi tutamayıp akşamdan beri yediklerimi çıkarmaz mıyım... Ondan sonra yeniden sızmışım...

Yeni tâyin olduğum vilâyete gelmiştim. Kati olarak niyetim muallimlik yapmamak, o günleri de arkada bırakıp unutmaktı. Doğrusu vicdan azabı çektiğim filân yoktu, ama beni nasıl olsa bir gün sahte muallim diye yakalıyacaklarından korkuyordum. Korkmasam, ömrümün sonuna kadar muallimlik yapmaya elbette razı idim. Fakat kader yakamı bırakmıyordu ki... Otobüsle hangi saatte geleceğimi lise müdürüne telefonla arkadaşlar bildirmiş oldukları için, beni otobüsten iner inmez muallimlerden biri ile mektebin hademesi karşıladı. Hademe, eşyalarımı taşımak için yardıma gelmiş. Bavulumu elimden aldı. Eşyalarımı da arabaya koydu.

(Devamı var)

Kutu içinde Paris havası satılıyor. — Gazeteler —

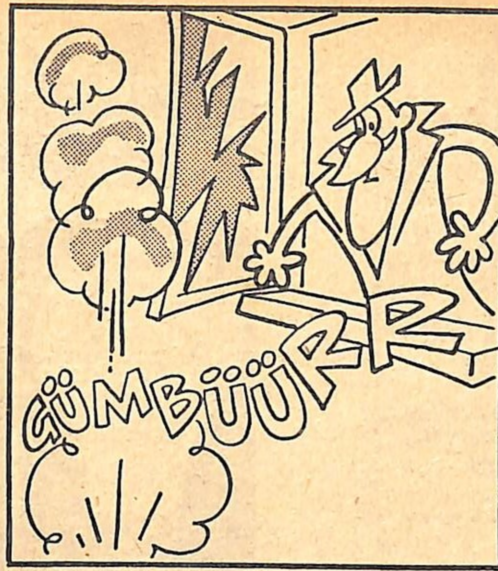
Yazısız

YENGEÇ TEYFİK

ÇİZEN
SEMİH BALCIOĞLU

2

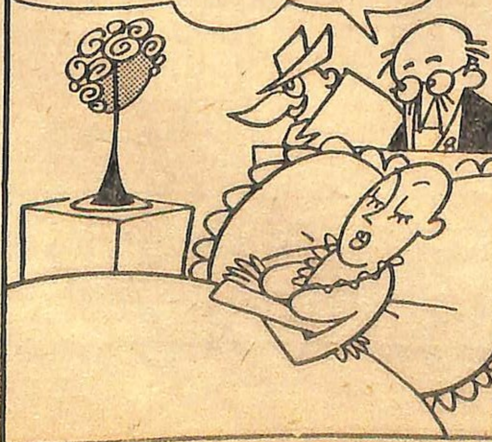

Bu arada YENGEÇ Profesörden daha başka bilgilerde edinir
Çalınan formüller, sabunun özünü teşkil eden infilâk maddesinin formülleridir.
Meselâ bir fırçacık köpük, 6-7 katlı bir binayı havaya uçurmaya yetecektir
Ancak formüldeki maddelerin hangi sıraya göre karıştırılacağını Profesörden başka kimse bilmemektedir.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

Demir Perde Şakaları

Bütün dillerde milyonların okuyup güldükleri fıkralar

Çıktı

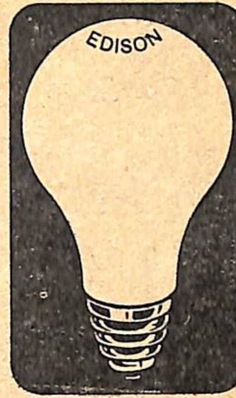
Umum Dağıtım Merkezleri
1 — AKBABA Yayınevi, İstanbul.
2 — Sabri Özakar, Ankara caddesi, İstanbul.
Siparişler ödemeli gönderilir. Pul kabul edilmez. Fiatı 5 Lira.
Bütün kitapçılarda arayınız.

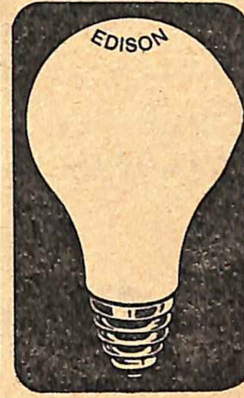
(AK—260)

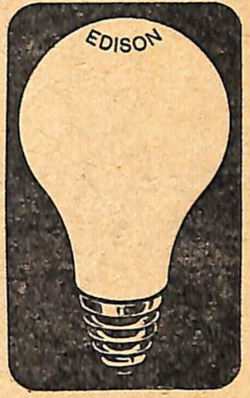
Bol ışık veririm...

az cereyan sarfederim

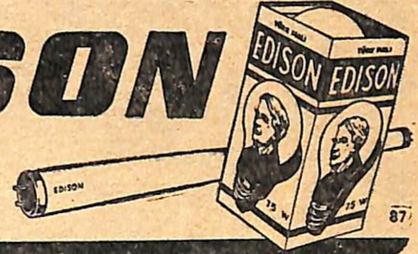
adım : EDISON

EDISON

Sadece "ampul" demektense, alırken ısrarla EDISON isteyiniz !

(İlâncılık: 9364—259)

REKLÂMINIZI GAZETE VE DERGİLERLE DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLÂN KURUMU

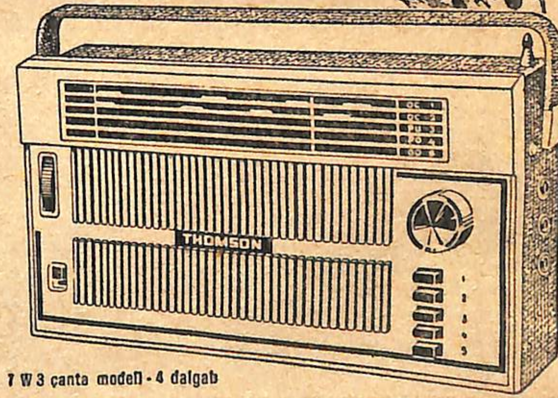
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. .
İstanbul
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 19935—257)

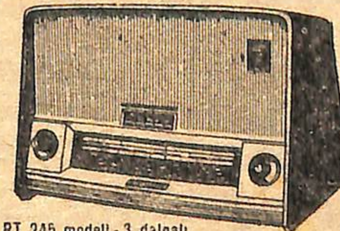
TRANSİSTORLU RADYOLARIN ŞAHI...

7 W 3 çanta modeli - 4 dalgalı

THOMSON

RT 245 modeli - 3 dalgalı lüks ağaç mobilyalı

...sayesinde memleketimizde yapılan bütün radyo yayınlarını NET ve GÜR sesle, en iyi şekilde dinliyebilirsiniz

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistorun vazifesini gören 7 transistorludur
- Fiatı uygundur

Genel Distribütörü
BEKO TİCARET A. Ş.
Beyoğlu, İstiklâl Caddesi 349,
Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 6339—258)

Milletler Gülüyor

— Bak dedene, uslu durmazsan seni de öyle bağlarım!

Hikâye

Hastanede delilerden biri, nasılsa serbest kalmış ve boya yapılan hücrelerden birine dalmıştı. Boyacı uzun bir merdivenin tepesinde tavanı boyuyordu.

— Fırçanı sıkı tut! dedi deli, merdiveni çekeceğim.

— Haydi öyleyse! dedi boyacı.

Ve boyacı fırçası tavanda, öylece asılı kaldı. Bunun üzerine deli:

— Şey, dedi, sen öyle nasıl durabiliyorsun?

— Gayet basit dedi boyacı, bu hikâyeyi bana anlatmışlardı.

* * *

Su aygırı

— Sayın avukat bana «Su Aygırı» diyen biri hakkında hakaret dâvası açabilir miyim?

— Tabii. Bunu size ne zaman söylediler?

— Üç sene kadar oluyor!

— Niçin dâva açmak için bu kadar beklediniz?

— Düne kadar hayatımda hiç «Su Aygırı» görmemiştim de..

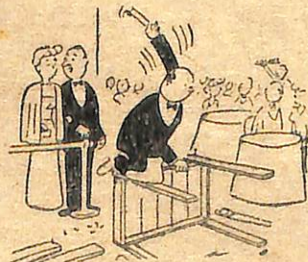
* * *

Tatil

Karı koca hem seyahat ediyorlar, hem de durmadan atışıyorlardı. Adam, bir gün arabayı şairane bir manzaranın önünde durdurunca:

— İnanılmaz derecede güzel bir yer burası! Söyliyecek kelime bulamıyorum! diye mırıldandı kadın.

— Sahi mi? dedi adam, biraz hayretle, burada onbeş gün geçirsek ne dersin?..

— Gördün mü, bol bahşiş verince nasıl da masa bulurlar?..

Kaçaklar

Genç köylü André askere gitmemeği aklına koymuş. Plânını tatbik için kasabada temsiller veren sirkin müdürüne başvurdu.

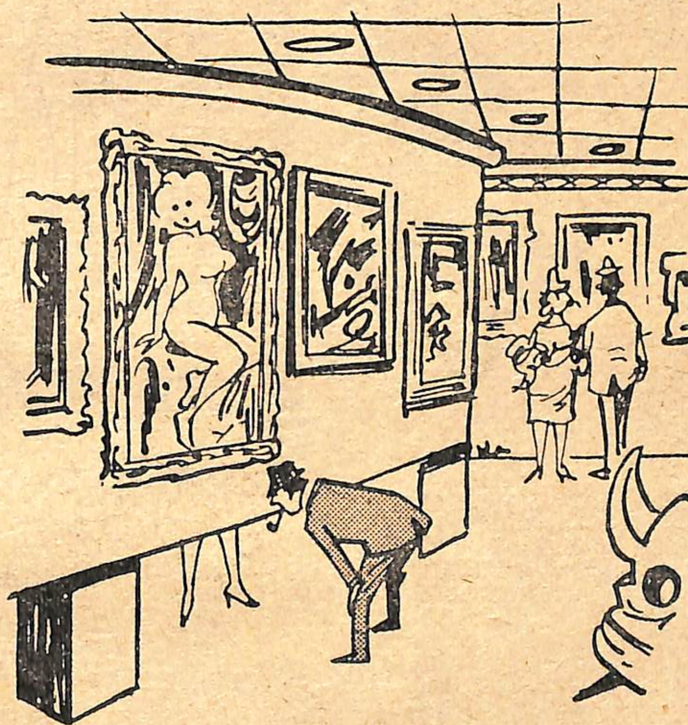
— Dün gorilim öldü dedi adam, sizi onun postu içine saklıyabilirim. Böylelikle, hem kadroda eksiklik olmaz, hem sizin nereye gittiğinizi kimse anlamaz.

Genç adam kabul etti. İlk günler her şey yolunda gitti. İki hafta sonra kafesleri temizlemek için hayvanların yerlerini değiştirdiler. Bir aralık bizim André kendini kaplanların kafesinde buluverdi. O kadar korktu ki avazı çıktığı kdaar bağırmağa başladı.

— İmdat! İmdat!...

Bunun üzerine kaplanlardan birinin sesi duyuldu:

— Sus salak herif, hepimizi ele vereceksin!...

Resim sergisinde!

Pırlanta kolye

Metropolitoin'in meşhur sopranolarından biri kuyumcu Jim Brody'den aldığı pırlanta gerdanlığı nasıl saklıyacağı hakkında bir türlü karara varamıyordu. Nihayet bir gün aklına dahiyane bir fikir geldi. Mücevheri muhafazasında olduğu gibi bıraktı ve şöyle bir not yazdı:

«Bu kolye hakikisinin çok muvaffak olmuş bir taklididir. Hakikisi apartmanın mahzeninde kasada saklıdır.»

Bu usul operadan yorgun argın döndüğü bir akşama kadar devam etti. O gece kolyesinin yerinde yeller esiyordu. Sadece bir not vardı:

«Teşekkürler Madam! Zaten benim istediğim de yalancısıydı. Aslında ben de hakiki değilim. Bu mahallenin tatile giden hırsızına vekâlet ediyorum.»

Teklif

Genç adam, kıza ilânı aşk etti en sonunda da, kız:

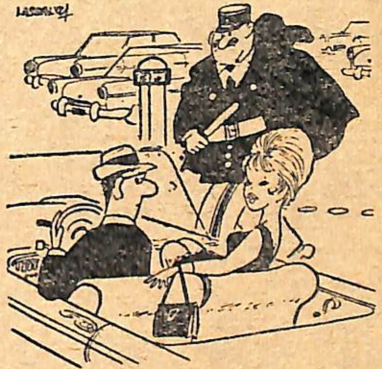
— Teklifinizi kabul ediyorum, dedi yalnız bir şartla: Önce bana lâyık olmadığımızı nasıl anladığınızı bir kere daha anlatır mısınız?

Yakışıklı

İki genç sekreter arasında:

— Patronun ne kadar iyi giyindiğinin farkında mısın?

— Tabii canım, fakat güzel olduğu kadar da güzellikten anlamaz!

— Karımla gezdiğin yetişmiyor da, üstelik kırmızı ışığa aldırmıyorsun!

Kürk

Jacquelie kocasına:

— Sevgilim bugün biraz kürklere bakmağa gitsek! dedi en tatlı sesiyle.

Kocası ondan daha akıllıydı. Anlamamazlığa geldi:

— Tabiî, tabii! Yalnız çabuk olalım Hayvanat bahçesi birazdan kapanacak!...

* * *

Hediye

Hanım bütün gününü mağazaların ucuz satışlarını izlemekle geçirdikten sonra eve yorgun argın gelir, kocasına;

— Sevgilim, bunu senin yaş günün için aldım! der ve ufacık bir paketi uzatır.

— Bu nedir?

— Bil bakalım!

Adam paketi açmadan, kulağına tutup şöyle bir sallar, sonra;

— İçinden bir ses geliyor!...

— Sahi mi? diye heyecanlanır kadın, öyleyse muhakkak kırıktır!!...

* * *

Kadınlar

Küçük Antoine mektepten eve dönünce babası O'na annesinin bir klinikte olduğunu ve şu saatlerde küçük bir kız kardeşi dünyaya geldiğini söyledi ve:

— Suratını astın.. Memnun olmadın mı yoksa? diye sordu.

Antoin, öfkeli öfkeli cevap verdi:

— Ne yapmamı istiyorsun baba Allahaşkına? Evde iki kadının varlığını düşündükçe...

— Garsooon!..

Dünya Karikatürleri

—TİTREMEYE BAŞLADIN... ÜŞÜDÜNSE GİDELİM!

—SAKIN UNUTMA, RAUL EVİNE YEMEĞE DAVET EDERSE GİTME... ÇOK FENA ŞEYLER YEDİRİYOR!

—ARKADAŞI GELMİYORMUŞ, GÖZÜ ŞİŞMİŞ... KARISI İLE BİRAZ MÜNAKAŞA ETMİŞ TE!

—SİZ DE BİR DÜRBÜN İSTER MİSİNİZ?
—HAYIR... ÇOK İYİ GÖRÜYORUM!

SİZE DE BİR YUVA

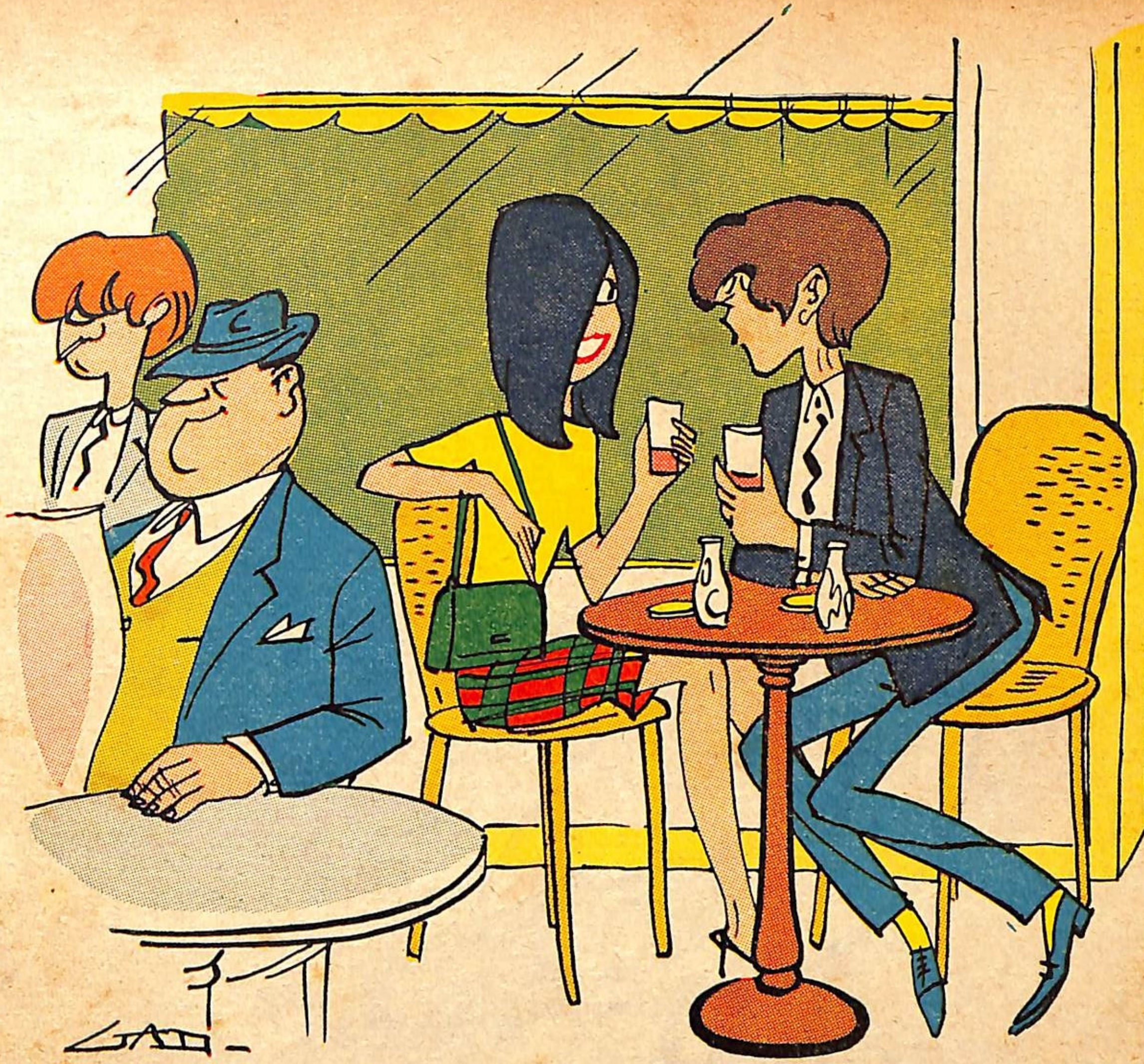

Yılın 3. üncü çekilişinde 25 Apartman Dairesi 5 adet 100.000 lira, 5 adet 50.000 lira ve ayrıca 250.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri dağıtılacaktır. Paralarını devamlı surette bankamızda bırakanlar bu çekilişe katılabilirler.

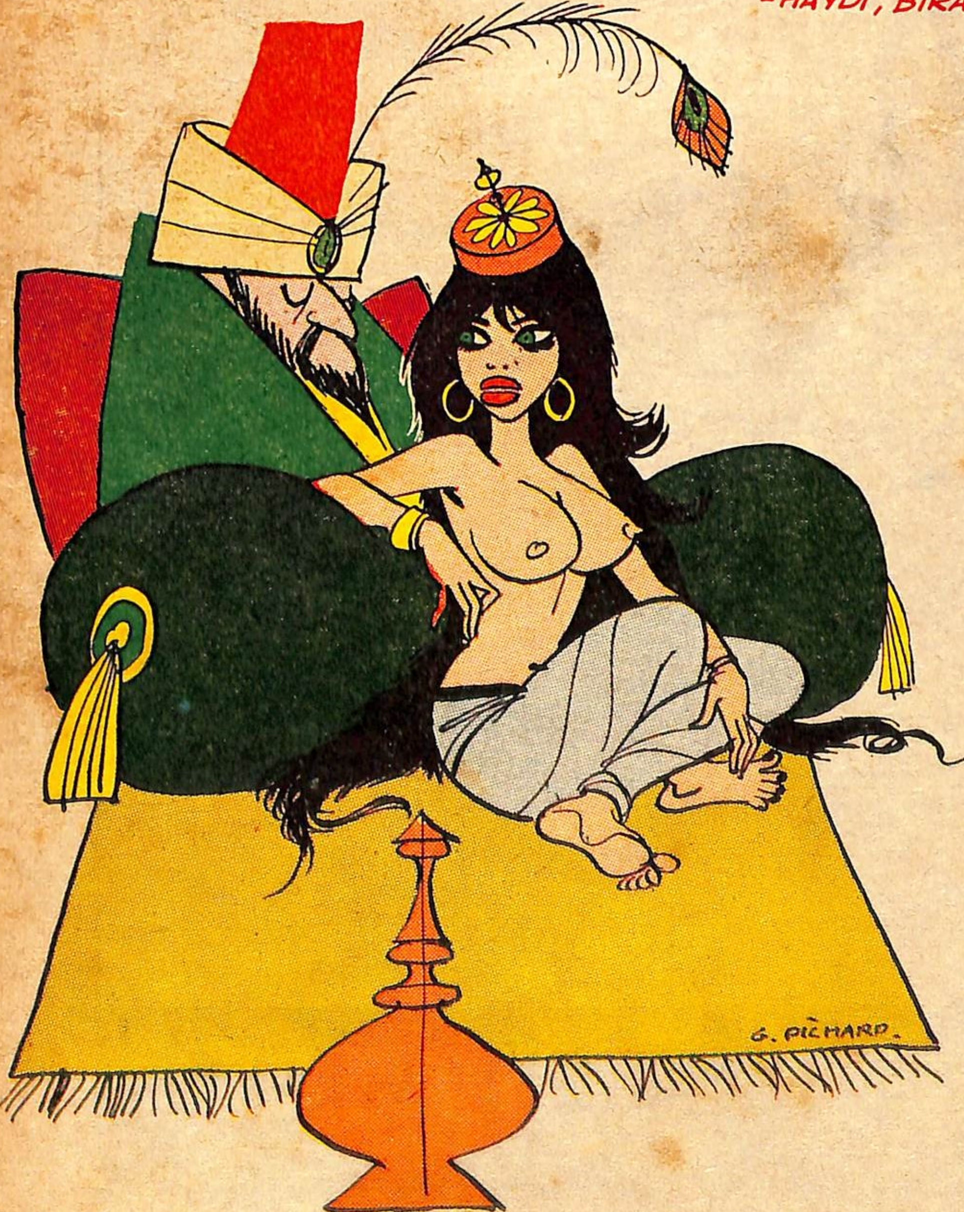
YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 4519—261)

Akbaba

–SARHOŞ OLDUM MU HEMEN YATMAK İSTERİM ..
–HAYDİ, BİRAZ DAHA İÇ ÖYLEYSE !

–SEN BENİM RÜYALARIMIN KADINISIN...
–EVET, YALNIZ RÜYALARININ !

–BİR DE KARIM SENİN İÇİN HİÇBİR İŞE YARAMAZ.. DİYOR !